I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 612/2009

z dnia 7 lipca 2009 r.

ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych

(wersja przekształcona)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) [1], w szczególności jego art. 170 i 192 w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych [2] zostało kilkakrotnie znacząco zmienione [3]. Do rozporządzenia mają być wprowadzone dalsze zmiany. Dla zachowania przejrzystości rozporządzenie to powinno zostać przekształcone.

(2) Ogólne zasady ustanowione przez Radę przewidują wypłatę refundacji po przedstawieniu dowodu, że produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty. Uprawnienie do refundacji nabywa się z chwilą, gdy produkty opuszczają Wspólnotę, podczas gdy stosuje się jednolitą stawkę refundacji dla wszystkich państw trzecich. W przypadku gdy stawka refundacji jest zróżnicowana ze względu na miejsce przeznaczenia produktów, uprawnienie do refundacji jest uzależnione od przywozu do kraju trzeciego.

(3) Wprowadzenie w życie Porozumienia w sprawie Rolnictwa [4] Rundy Urugwajskiej uzależnia, zgodnie z ogólną zasadą, przyznanie refundacji od wymogu dotyczącego pozwolenia na wywóz obejmującego wcześniejsze wyznaczenie refundacji. Jednakże dostawy we Wspólnocie dla organizacji międzynarodowych i sił zbrojnych, dostawy prowiantu oraz wywóz małych ilości mają charakter szczególny i niewielkie znaczenie ekonomiczne. Z tych powodów został przewidziany specjalny system bez pozwoleń na wywóz, mający na celu ułatwienie takich czynności wywozu i unikanie nadmiernych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych i właściwych organów.

(4) W rozumieniu niniejszego rozporządzenia za dzień wywozu uważa się dzień, w którym organy celne przyjmują dokument, w którym zgłaszający oświadcza wolę dokonania wywozu produktów, w odniesieniu do których wnosi o skorzystanie z refundacji wywozowej. Dokument ten ma na celu zwrócenie uwagi, w szczególności uwagi organów celnych, na fakt, że dana czynność jest przeprowadzana z pomocą środków finansowych Wspólnoty, w celu przeprowadzenia przez te organy odpowiednich kontroli. Od momentu tego przyjęcia produkty pozostają pod dozorem celnym do czasu ich faktycznego wywozu. Data ta służy za podstawę ustalenia ilości, rodzaju i cech wywożonego produktu.

(5) W przypadku wysyłki luzem lub wysyłki jednostek niestandardowych przyjmuje się, że dokładna masa netto produktów może być znana dopiero po załadunku na środek transportu. W takiej sytuacji należy określić w zgłoszeniu wywozowym masę tymczasową.

---

[1] Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

[2] Dz.U. L 102 z 17.4.1999, s. 11.

[3] Zob. załącznik XIX.

[4] Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 22.

(6) W odniesieniu do pojęcia „miejsce załadunku" na wywóz produktów rolnych może mieć wpływ wiele okoliczności administracyjnych i handlowych. Dlatego nie jest możliwe ustanowienie jednej zasady i w związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość zdecydowania o najodpowiedniejszym miejscu w celu przeprowadzenia kontroli bezpośrednich wywożonych produktów rolnych kwalifikujących się do refundacji wywozowych. W tym celu istnieje szczególnie dobre uzasadnienie określenia różnych miejsc załadunku w zależności od tego, czy towary są załadowane do kontenerów lub też odwrotnie, przewożone luzem, w workach lub w kartonach i nie ładowane następnie do kontenerów. W odpowiednio uzasadnionych przypadkach organom celnym należy pozwolić na przyjęcie zgłoszenia wywozowego w odniesieniu do produktów rolnych kwalifikujących się do przyznania refundacji wywozowej w urzędzie celnym innym niż urząd celny właściwy dla miejsca, w którym dokonano załadunku produktów.

(7) W celu właściwego stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 1276/2008 z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie monitorowania na podstawie kontroli bezpośrednich wywozu produktów rolnych otrzymujących refundacje na inne kwoty [1] należy przewidzieć, że sprawdzenie zgodności pomiędzy zgłoszeniem wywozowym a wywożonymi produktami rolnymi następuje w chwili załadunku kontenera, ciężarówki, statku lub innych podobnych środków przewozowych.

(8) W przypadku gdy produkty są często wywożone w małych ilościach, należy przewidzieć uproszczoną procedurę w odniesieniu do dnia, który ma być brany pod uwagę celem wyznaczenia stawki refundacji.

(9) Należy zatem utrzymać termin operacyjny określony w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1913/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania agromonetarnego systemu dla euro w rolnictwie i zmieniającym niektóre rozporządzenia [2].

(10) Aby można było jednolicie interpretować pojęcie „wywóz ze Wspólnoty", należy sprecyzować, że produkt jest uważany za wywieziony, gdy opuszcza obszar celny Wspólnoty.

(11) Może być konieczne, aby eksporter lub przewoźnik zastosował środki mające na celu niedopuszczenie do zepsucia produktów przeznaczonych do wywozu w okresie sześćdziesięciu dni od przyjęcia zgłoszenia wywozowego i przed opuszczeniem obszaru celnego Wspólnoty albo przed przywozem produktów do miejsca przeznaczenia. Środkiem takim jest zamrażanie, które umożliwia zachowanie produktów w stanie nienaruszonym. W celu przestrzegania tego wymogu należy zezwalać na dokonanie zamrożenia we wspomnianym okresie.

(12) Właściwy organ powinien zapewnić, aby produkty opuszczające Wspólnotę lub przewożone w tranzycie do określonego miejsca przeznaczenia były tymi, które faktycznie podlegały celnym formalnościom wywozowym. W tym celu, gdy produkt przed opuszczeniem obszaru celnego Wspólnoty lub przed dotarciem do określonego miejsca przeznaczenia przekracza terytorium innych państw członkowskich, należy używać egzemplarza kontrolnego T5, określonego w załączniku 63 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r., ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny [3]. Jednakże aby uprościć procedurę administracyjną, pożądane wydaje się ustalenie bardziej elastycznych procedur niż zastosowanie egzemplarza kontrolnego T5, w przypadku transakcji w ramach uproszczonej procedury tranzytu wspólnotowego w przewozie kolejowym lub dużymi kontenerami na mocy art. 412–442a rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, które przewiduje, że nie ma konieczności dokonania żadnych formalności w urzędzie celnym na stacji granicznej, gdy transport zaczyna się wewnątrz Wspólnoty i ma się zakończyć poza nią.

(13) W niektórych przypadkach można wystąpić o refundację w odniesieniu do produktów, które zostały wywiezione i które opuściły obszar celny Wspólnoty, które jednak powrotnie przywiezione w celu przeładowania lub innej czynności tranzytu przed osiągnięciem miejsca przeznaczenia poza tym obszarem. Takie powrotne przywozy mogą mieć miejsce również z powodów niezwiązanych z wymogami transportowymi, w szczególności w celu spekulacji. W takich przypadkach nie ma gwarancji przestrzegania terminu sześćdziesięciu dni na opuszczenie obszaru celnego Wspólnoty. Aby zapobiegać takim sytuacjom, należy wyraźnie określić warunki, na jakich mogą odbywać się takie powrotne przywozy.

(14) Uzgodnienia przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mogą być zastosowane tylko w odniesieniu do tych produktów, które są w swobodnym obrocie i które są, we właściwym przypadku, pochodzenia wspólnotowego. W przypadku niektórych produktów złożonych, refundacji nie wyznacza się dla samego produktu, ale w odniesieniu do produktów podstawowych wchodzących w jego skład. W przypadku gdy refundacja jest ustalona na podstawie jednego składnika lub więcej składników, aby przyznać refundację lub jej stosowną część, wystarczy, aby wspomniany składnik lub składniki same spełniały wymogi lub nie spełniają ich samodzielnie z powodu włączenia do innych produktów. W celu uwzględnienia szczególnego statusu niektórych składników należy sporządzić wykaz produktów, do których refundacje są ustalane na podstawie jednego składnika.

[1] Dz.U. L 339 z 18.12.2008, s. 53.

[2] Dz.U. L 365 z 21.12.2006, s. 52.

[3] Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

(15) Artykuły 23–26 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny [1] definiują niepreferencyjne pochodzenie towarów. W celu przyznania refundacji wywozowej tylko produkty całkowicie uzyskane lub poddane istotnemu przetworzeniu we Wspólnocie uznaje się za towary pochodzenia wspólnotowego. W celu jednolitego stosowania we wszystkich państwach członkowskich, właściwe jest wyjaśnienie, że niektóre mieszanki produktów nie kwalifikują się do refundacji.

(16) Stawkę refundacji ustala się według klasyfikacji taryfowej produktu. Klasyfikacja ta może, w odniesieniu do niektórych mieszanek, towarów w zestawach i towarów złożonych, spowodować przyznanie refundacji wyższej od kwoty ekonomicznie uzasadnionej. Dlatego konieczne jest przyjęcie przepisów szczególnych dotyczących ustalania refundacji stosowanej do mieszanek, towarów w zestawach i towarów złożonych.

(17) W przypadku gdy stawka refundacji jest zróżnicowana ze względu na miejsce przeznaczenia produktu, należy sprawdzić, czy produkt został przywieziony do jednego z państw trzecich, dla których refundacja jest ustalona. Środek taki może być bez trudu złagodzony w odniesieniu do takiego wywozu w przypadku, gdy kwota refundacji jest mała, a sama transakcja daje wystarczające gwarancje, że dane produkty przybędą do miejsca przeznaczenia. Celem tego przepisu jest uproszczenie pracy administracyjnej w zakresie przedstawiania dowodów.

(18) Należy także ustanowić odrębne przepisy dla produktów wywożonych w systemie towarów powracających przez państwo członkowskie, z którego pochodzi produkt, lub przez państwo członkowskie, z którego dokonano pierwszego wywozu.

(19) W przypadku gdy stosuje się jednolitą stawkę refundacji do wszystkich miejsc przeznaczenia w dniu wcześniejszego wyznaczenia refundacji, w niektórych przypadkach istnieje klauzula obowiązkowego przeznaczenia. Należy rozważyć taką sytuację jako wariant refundacji, w przypadku gdy stawka refundacji stosowana w dniu wywozu jest niższa od stawki refundacji stosowanej w dniu wcześniejszego jej wyznaczenia, dostosowanej, tam gdzie jest to właściwe, do dnia, w którym następuje wywóz.

(20) W przypadku gdy stawka refundacji jest zróżnicowana ze względu na miejsce przeznaczenia wywożonych produktów, należy przedstawić dowód, że dany produkt został przywieziony do kraju trzeciego. Dokonanie przywozowych formalności celnych polega w szczególności na uiszczeniu stosowanych należności przywozowych, aby produkt mógł zostać wprowadzony do obrotu w danym kraju trzecim. Uwzględniając różnorodność sytuacji w krajach trzecich przywozu, wskazane jest uznanie przedstawionych dokumentów celnych przywozowych, które stanowią gwarancję, że wywiezione produkty przybyły do miejsca przeznaczenia, przy czym należy ograniczyć utrudnienia w handlu do minimum.

(21) W celu ułatwienia wspólnotowym eksporterom uzyskania dowodu przybycia do miejsca przeznaczenia, należy przewidzieć, aby spółki wyspecjalizowane na płaszczyźnie międzynarodowej w dziedzinie kontroli i nadzoru, zatwierdzone przez państwa członkowskie, wydawały zaświadczenia o dotarciu do miejsca przeznaczenia produktów rolnych wywożonych ze Wspólnoty, które korzystają ze zróżnicowanych refundacji. Za zatwierdzenie tych spółek odpowiedzialne są państwa członkowskie, które zatwierdzają je na zasadzie jednostkowych przypadków zgodnie z niektórymi wytycznymi. Należy włączyć te główne wytyczne do niniejszego rozporządzenia.

(22) Aby wywóz produktów korzystających z refundacji w zależności od miejsca przeznaczenia oraz wywóz innych produktów były traktowane w równoprawnym zakresie, należy przewidzieć wypłacanie części refundacji, obliczonej na podstawie najniższej stawki refundacji stosowanej w dniu dokonania wywozu, z chwilą gdy eksporter przedstawi dowód, że produkt opuścił obszar celny Wspólnoty.

(23) W przypadku refundacji zróżnicowanych, jeżeli nastąpiła zmiana miejsca przeznaczenia, wypłacana jest refundacja stosowana do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy czym podlega ona pułapowi kwoty stosowanej do miejsca przeznaczenia ustalonego wcześniej. Aby zapobiec nadużyciom polegającym na systematycznym wyznaczaniu miejsc przeznaczenia z najwyższymi stawkami refundacji, należy wprowadzić system kar za zmianę miejsca przeznaczenia, dla którego stawka faktycznej refundacji jest niższa od stawki refundacji dla miejsca wyznaczonego wcześniej. Ten nowy przepis ma wpływ na obliczanie części refundacji płatnej od momentu, gdy eksporter przedstawił dowód, że produkt opuścił obszar celny Wspólnoty.

(24) W art. 23–26 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 zdefiniowane jest niepreferencyjne pochodzenie towarów. W niektórych przypadkach należy zastosować kryterium istotnego przetworzenia lub istotnej obróbki, jak przewidziano w art. 24, aby ocenić, czy produkty rzeczywiście przybyły do ich miejsca przeznaczenia.

(25) Niektóre transakcje wywozowe mogą powodować zakłócenia w handlu. Aby zapobiec takim zakłóceniom, należy uzależnić wypłatę refundacji nie tylko od warunku, że produkt opuścił obszar celny Wspólnoty, ale również od warunku, że produkt został przywieziony do kraju trzeciego lub był poddany istotnej obróbce lub istotnemu przetworzeniu. Ponadto w niektórych przypadkach wypłata refundacji może być uzależniona od warunku faktycznego wprowadzenia produktu do obrotu w kraju trzecim przywozu lub poddania go istotnemu przetworzeniu lub istotnej obróbce.

(26) Jeżeli produkt uległ zniszczeniu albo uszkodzeniu przed wprowadzeniem go do obrotu w państwie trzecim lub zanim został poddany istotnemu przetworzeniu, refundacji nie uznaje się za należną. Eksporter powinien mieć możliwość przedstawienia dowodów, że wywóz został dokonany w takich warunkach ekonomicznych, jakie pozwoliłyby na jego przeprowadzenie w normalnym warunkach.

[1] Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

(27) Finansowanie przez Wspólnotę czynności wywozu nie jest uzasadnione w przypadku, gdy czynność wywozu nie jest normalną transakcją handlową, ponieważ jest pozbawiona rzeczywistego celu ekonomicznego i realizowana jest jedynie w celu otrzymania korzyści finansowej od Wspólnoty.

(28) Należy zastosować środki mające na celu zapobieżenie przeznaczaniu funduszy wspólnotowych na transakcje, które nie odpowiadają żadnemu z celów systemu refundacji wywozowych. Istnieje ryzyko wystąpienia takich czynności w odniesieniu do produktów korzystających z refundacji, które są ponownie przywożone do Wspólnoty bez wcześniejszego istotnego przetworzenia lub istotnej obróbki w państwach trzecich i do których stosuje się w przypadku ponownego przywozu obniżoną stawką celną lub stawkę zerową w stosunku do normalnej stawki na mocy umów preferencyjnych albo decyzji Rady. W celu zmniejszenia ograniczeń dla eksporterów właściwe jest stosowanie takich środków w odniesieniu do najbardziej wrażliwych produktów.

(29) W celu ograniczenia niepewności eksporterów właściwe jest zaniechanie wymogu zwrotu refundacji w odniesieniu do produktów ponownie przywożonych do Wspólnoty po upływie dwóch lat od wywozu.

(30) Z jednej strony, państwa członkowskie powinny być upoważnione do odmowy przyznania refundacji albo powinny być uprawnione do odzyskania wypłaconych refundacji w oczywistych przypadkach, gdy stwierdzono, że czynność nie jest zgodna z systemem refundacji wywozowych. Z drugiej strony, należy unikać nadmiernego obciążenia władz krajowych obowiązkiem systematycznego sprawdzania wszystkich przypadków przywozu.

(31) Produkty powinny być takiej jakości, która umożliwia ich wprowadzenie do obrotu na normalnych warunkach we Wspólnocie. Jednakże właściwe jest uwzględnienie szczególnych zobowiązań wynikających z norm obowiązujących w państwach trzecich, będących miejscem przeznaczenia produktów.

(32) Niektóre produkty mogą utracić uprawnienia do refundacji, w przypadku gdy przestają być należytej, uczciwej jakości przyjętej w obrocie.

(33) Jeżeli refundacja została wyznaczona wcześniej lub wyznaczona w drodze przetargu, nie stosuje się wywozowej opłaty wyrównawczej, gdyż wywóz musi być dokonany na warunkach określonych wcześniej lub określonych w drodze przetargu. W analogiczny sposób, w przypadku gdy wywóz jest uzależniony od wywozowej opłaty wyrównawczej wyznaczonej wcześniej lub ustalonej w drodze przetargu, należy przewidzieć, że wywóz musi być dokonany zgodnie z ustalonymi warunkami i dlatego nie może kwalifikować się do refundacji wywozowej.

(34) W celu ułatwienia eksporterom finansowania ich transakcji należy upoważnić państwa członkowskie do wypłaty w formie zaliczki całej lub części kwoty refundacji w momencie przyjęcia zgłoszenia lub deklaracji płatności, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia, aby zapewnić zwrot wypłaconej zaliczki w przypadku, gdyby później okazało się, że refundacja nie powinna zostać wypłacona.

(35) Kwota wypłacona przed wywozem musi być zwrócona w przypadku, gdy okazuje się, że nie istnieją żadne uprawnienia do refundacji wywozowej albo że istnieje uprawnienie do niższej refundacji. W celu zapobieżenia nadużyciom zwrot musi zawierać kwotę dodatkową. W przypadku siły wyższej kwota dodatkowa nie powinna podlegać zwrotowi.

(36) Z przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3002/92 z dnia 16 października 1992 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady kontroli wykorzystania i/lub przeznaczenia produktów pochodzących z interwencji [1] wynika, że produkty objęte skupem interwencyjnym muszą osiągnąć wskazane miejsce przeznaczenia; w rezultacie produkty te nie mogą być zastąpione produktami ekwiwalentnymi.

(37) Należy wyznaczyć termin wywozu danych produktów.

(38) Refundacji nie przyznaje się, jeżeli termin wywozu lub termin dostarczenia dowodów wymaganych w celu otrzymania płatności refundacji nie jest dotrzymany; należy przyjąć podobne środki do tych, które są zawarte w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń w odniesieniu do produktów rolnych [2].

(39) W państwach członkowskich produkty przywożone w pewnych celach z państw trzecich są zwolnione z należności przywozowych. O ile rynki te mają pewne znaczenie, produkty wspólnotowe należy traktować w równoprawnym zakresie z produktami, które są przywożone z państw trzecich. Sytuacja taka powstaje w szczególności w przypadku produktów używanych do zaopatrywania w prowiant statków wodnych i statków powietrznych.

(40) W przypadku zaopatrywania w prowiant statków wodnych i statków powietrznych oraz dostaw dla sił zbrojnych możliwe jest ustalenie specjalnych zasad dotyczących ustalenia kwoty refundacji.

(41) Produkty wzięte na pokład statków jako zaopatrzenie w prowiant są wykorzystywane do spożycia na pokładzie. Produkty te spożyte w stanie, w jakim są, lub wykorzystane do przygotowania żywności na pokładzie, kwalifikują się do refundacji stosowanych do produktów nieprzetworzonych. Z uwagi na miejsce, jakim dysponują statki powietrzne, żywność musi być przygotowana przed wzięciem jej na pokład. W celu harmonizacji należy przyjąć zasady pozwalające na korzystanie z takich samych refundacji do produktów rolnych spożywanych na pokładzie samolotu, jakie przyznawane są produktom spożywanym po przygotowaniu na pokładzie statków.

---

[1] Dz.U. L 301 z 17.10.1992, s. 17.

[2] Dz.U. L 205 z 3.8.1985, s. 5.

(42) Działalność w zakresie zaopatrywania w prowiant statków wodnych lub statków powietrznych ma bardzo specjalistyczny charakter, uzasadniający szczególne uzgodnienia dotyczące wypłaty refundacji zaliczkowo. Produkty i towary dostarczone do magazynów żywności muszą być następnie dostarczane w celu zaopatrzenia w prowiant. Dostawy do takich magazynów nie mogą być uznawane za ostateczny wywóz w celu uprawnienia do refundacji.

(43) W przypadku gdyby wspomniane uproszczenia zostały zastosowane, a następnie stwierdzono by, że refundacja nie powinna być wypłacona, eksporterzy wskutek tego skorzystaliby nienależnie z nieoprocentowanej pożyczki. Dlatego należy podjąć środki, aby wykluczyć taką nienależną korzyść.

(44) W celu utrzymania konkurencyjności towarów wspólnotowych, dostarczanych na platformy znajdujące się w niektórych strefach w pobliżu państw członkowskich, stawka refundacji musi być tą, którą stosuje się do zaopatrywania w prowiant we Wspólnocie. Wypłata stawki refundacji wyższej od najniższej stawki w odniesieniu do dostaw do konkretnego miejsca przeznaczenia nie może być w żadnym wypadku uzasadniona, chyba że istnieją wątpliwości, czy towary dotarły do danego miejsca przeznaczenia. Zaopatrywanie platform znajdujących się w odosobnionych strefach morskich jest z konieczności czynnością specjalistyczną, tak więc powinno być możliwe sprawowanie wystarczającej kontroli nad tego rodzaju dostawami. Pod warunkiem wypracowania odpowiednich środków kontroli wydaje się wskazane zastosowanie do tych dostaw obowiązującej stawki refundacji dla zaopatrywania w prowiant we Wspólnocie. Istnieje możliwość ustanowienia procedury uproszczonej dla dostaw o mniejszym znaczeniu. Ponieważ szerokość wód terytorialnych waha się w poszczególnych państwach członkowskich od 3 do 12 mil, uzasadnione byłoby uznanie za wywóz dostaw do wszystkich takich platform poza granicą trzech mil.

(45) Jeżeli okręt wojenny należący do państwa członkowskiego jest zaopatrywany w prowiant na pełnym morzu przez okręt dostawczy, który wypłynął z portu Wspólnoty, możliwe jest otrzymanie od właściwego organu zaświadczenia takiej dostawy. Byłoby uzasadnione zastosowanie do takich dostaw tej samej stawki refundacji, jaką stosuje się do zaopatrywania w prowiant w porcie Wspólnoty.

(46) Pożądane jest, aby produkty rolne wykorzystywane w dostawach na statki lub samoloty korzystały z identycznej refundacji, bez względu na to, czy zostały wzięte na pokład statku lub samolotu we Wspólnocie, czy poza nią.

(47) Dostawy prowiantu w państwach trzecich mogą być bezpośrednie lub pośrednie. Należy wprowadzić metody nadzoru właściwe dla każdego typu dostawy.

(48) Na mocy przepisów art. 161 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 wyspy Helgoland nie uważa się za miejsce przeznaczenia uprawniające do refundacji. Należy zachęcać do spożywania produktów rolnych pochodzących ze Wspólnoty na wyspie Helgoland. W tym celu należy przyjąć niezbędne przepisy.

(49) Od czasu wejścia w życie umowy przejściowej w sprawie handlu i unii celnej między Wspólnotą a San Marino [1] terytorium tego państwa nie jest już częścią obszaru celnego Wspólnoty. Z art. 1, 5 i 7 tej umowy wynika, że ceny na produkty rolne kształtują się na tym samym poziomie cenowym w unii celnej i dlatego nie ma żadnego uzasadnienia ekonomicznego, aby przyznawać refundacje wywozowe dla wspólnotowych produktów rolnych wysyłanych do San Marino.

(50) Jeżeli wniosek o zwolnienie lub umorzenie cła jest odrzucony, dane produkty mogą kwalifikować się do refundacji wywozowej albo podlegać będą, w zależności od przypadku, wywozowej opłacie wyrównawczej lub opłacie wywozowej. Konieczne jest wprowadzenie szczególnych przepisów.

(51) Ogólnie rzecz ujmując, siły zbrojne stacjonujące w kraju trzecim, nieznajdujące się pod dowództwem tego kraju, organizacje międzynarodowe i przedstawicielstwa dyplomatyczne ustanowione w kraju trzecim otrzymują swoje dostawy bez należności przywozowych. Wydaje się możliwe zastosowanie szczególnych środków — w odniesieniu do sił zbrojnych znajdujących się pod dowództwem jednego z państw członkowskich lub organizacji międzynarodowej, której członkiem jest przynajmniej jedno z państw członkowskich, w odniesieniu do organizacji międzynarodowych, której członkiem jest przynajmniej jedno z państw członkowskich i w odniesieniu do przedstawicielstw dyplomatycznych — które przewidują, że dowód przywozu jest przedstawiany w postaci specjalnego dokumentu.

(52) Należy wprowadzić przepis, według którego refundacja ma być wypłacona przez państwo członkowskie, na którego terytorium zostało przyjęte zgłoszenie wywozowe.

(53) Może się zdarzyć, że na skutek okoliczności niezależnych od eksportera egzemplarz kontrolny T5 nie może zostać przedłożony, pomimo że produkt opuścił obszar celny Wspólnoty lub osiągnął konkretne przeznaczenie. Taka sytuacja może utrudnić handel. W takim przypadku należy uznać za równoważne inne dokumenty.

(54) W interesie solidnej praktyki administracyjnej należy wymagać, aby wniosek o wypłatę refundacji wraz z dołączonymi odpowiednimi dokumentami zostały złożone w rozsądnym terminie, z wyjątkiem przypadków siły wyższej i, w szczególności, jeżeli ten termin nie może być dotrzymany wskutek opóźnień administracyjnych niezależnych od eksportera.

(55) Okres, w którym dokonywana jest wypłata refundacji wywozowych, jest różny w każdym z państw członkowskich. Aby nie dopuścić do zakłóceń konkurencji, należy wprowadzić jednolity maksymalny termin wypłaty tych refundacji przez agencje płatnicze.

[1] Dz.U. L 359 z 9.12.1992, s. 13.

(56) Wywóz bardzo małych ilości produktów nie przedstawia żadnego znaczenia ekonomicznego i nadmiernie obciąża właściwe organy. Właściwe służby państw członkowskich powinny mieć możliwość odmowy wypłacenia refundacji w odniesieniu do takiego wywozu.

(57) Reguły wspólnotowe przewidują przyznanie refundacji wywozowych w oparciu o obiektywne kryteria, odnoszące się w szczególności do ilości, rodzaju i cech wywożonego produktu, jak również jego geograficznego miejsca przeznaczenia. W świetle nabytych doświadczeń należy przewidzieć środki mające na celu zwalczanie nieprawidłowości, w szczególności oszustwa na szkodę budżetu wspólnotowego. Należy przewidzieć możliwość odzyskiwania kwot nienależnie wypłaconych, jak również sankcje w celu przestrzegania przez eksporterów reguł wspólnotowych.

(58) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu refundacji wywozowych sankcje należy stosować bez względu na subiektywny aspekt winy. W niektórych przypadkach właściwe jest jednakże odstąpienie od stosowania sankcji, w szczególności w przypadku oczywistego błędu uznanego przez odpowiedni organ, i ustalenie poważniejszych sankcji w przypadku działania umyślnego. Środki te są konieczne i muszą być współmierne, dostatecznie zniechęcające i jednolicie stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

(59) W celu zapewnienia równego traktowania eksporterów w państwach członkowskich w zakresie refundacji wywozowych, należy wyraźnie przewidzieć zwrot przez beneficjenta nienależnie wypłaconych kwot z odsetkami oraz określić sposoby płatności. Aby lepiej chronić interesy finansowe Wspólnoty, należy przewidzieć w szczególności, że w przypadku przeniesienia prawa do refundacji zobowiązanie to zostaje rozciągnięte na cesjonariusza. Odzyskane kwoty i odsetki, jak również zebrane kwoty z tytułu sankcji, muszą być przekazane na rzecz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG), zgodnie z przepisami art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ([1]).

(60) W celu zapewnienia jednolitego stosowania w całej Wspólnocie zasady uzasadnionych oczekiwań w ramach odzyskiwania kwot wypłaconych nienależnie należy ustalić warunki, na jakich można zastosować tę zasadę bez uszczerbku dla postępowania dotyczącego nieprawidłowo dokonanych wydatków przewidzianych w szczególności w art. 9 i 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005.

(61) Eksporter powinien być odpowiedzialny w szczególności za działania stron trzecich, które mogłyby umożliwić nienależne otrzymanie dokumentów koniecznych dla wypłaty refundacji.

(62) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

ZAKRES ZASTOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Bez uszczerbku dla odstępstw przewidzianych w rozporządzeniach Wspólnoty odnoszących się do niektórych produktów niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych, zwanych dalej „refundacjami":

a) na produkty sektorów, o których mowa w art. 162 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007;

b) przewidzianych w art. 63 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 ([2]).

Artykuł 2

1. Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „produkty" oznaczają produkty określone w art. 1 oraz towary,

— „produkty podstawowe" oznaczają produkty przeznaczone do wywozu po przetworzeniu na produkty przetworzone lub na towary; za produkty podstawowe uważa się również towary przeznaczone do wywozu po przetworzeniu,

— „produkty przetworzone" oznaczają produkty otrzymane z przetworzenia produktów podstawowych i do których stosuje się refundacje wywozowe,

— „towary" oznaczają towary wymienione w załączniku II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1043/2005 ([3]);

b) „należności przywozowe" oznaczają należności celne i opłaty o skutku równoważnym oraz inne opłaty przywozowe przewidziane w ramach wspólnej polityki rolnej lub w ramach szczególnych uzgodnień handlowych stosowanych do niektórych towarów będących wynikiem przetworzenia produktów rolnych;

c) „państwo członkowskie wywozu" oznacza państwo członkowskie, w którym zostało przyjęte zgłoszenie wywozowe;

d) „wcześniejsze wyznaczenie refundacji" oznacza wyznaczenie stawki refundacji w dniu złożenia wniosku o pozwolenie na wywóz lub o świadectwo o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji, przy czym stawka ta dostosowana jest przez podwyżkę lub kwotę korygującą stosowaną w odniesieniu do refundacji;

([1]) Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

([2]) Dz.U. L 179 z 14.7.1999, s. 1.

([3]) Dz.U. L 172 z 5.7.2005, s. 24.

e) „refundacja zróżnicowana" oznacza:

— ustalenie więcej niż jednej stawki refundacji dla tego samego produktu, w zależności od państwa trzeciego będącego miejscem przeznaczenia, lub

— ustalenie jednej lub wielu stawek refundacji dla tego samego produktu w zależności od państwa trzeciego będącego miejscem przeznaczenia oraz nieustalenia żadnej stawki refundacji dla jednego lub więcej państw trzecich;

f) „zróżnicowana część refundacji" oznacza część refundacji, uzyskanej przez odjęcie od całkowitej wypłaconej kwoty stosowanej refundacji wypłaconej lub która ma być wypłacona na podstawie dowodu opuszczenia obszaru celnego Wspólnoty, obliczoną zgodnie z art. 25;

g) „wywóz" oznacza dokonanie celnych formalności wywozowych, po których następuje wyprowadzenie produktów poza obszar celny Wspólnoty;

h) „egzemplarz kontrolny T5" oznacza dokument, określony w art. 912a–912g rozporządzenia (EWG) nr 2454/93;

i) „eksporter" oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest uprawniona do refundacji. W przypadku gdy musi lub może zostać użyte pozwolenie na wywóz z wcześniejszym wyznaczeniem refundacji, posiadacz lub, gdzie jest to właściwe, cesjonariusz pozwolenia jest uprawniony do refundacji. Eksporterem dla potrzeb celnych może być inna osoba niż eksporter w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, biorąc pod uwagę związki pomiędzy podmiotami gospodarczymi w zakresie prawa prywatnego, chyba że przepisy szczególne przyjęte w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 lub jego przepisach wykonawczych stanowią inaczej;

j) „zaliczka na poczet refundacji" oznacza kwotę nieprzekraczającą refundacji, wypłacaną od momentu przyjęcia zgłoszenia wywozowego;

k) „stawka refundacji określona w drodze przetargu" oznacza kwotę refundacji zaoferowaną przez eksportera i przyjętą w drodze przetargu;

l) „obszar celny Wspólnoty" oznacza obszary określone w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;

m) „nomenklatura refundacji" oznacza nomenklaturę produktów rolnych do celów refundacji wywozowych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3846/87 [1];

n) „pozwolenie na wywóz" oznacza dokument określony w art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 376/2008 [2];

o) „oddalona strefa refundacji" oznacza wszystkie miejsca przeznaczenia, w odniesieniu do których ma zastosowanie ta sama zróżnicowana niezerowa część refundacji dla określonego produktu, z wyjątkiem wyłączonych miejsc przeznaczenia dla tego produktu, ustanowionych w załączniku I;

p) „kraj przyległy" oznacza kraj trzeci, który nie posiada własnego portu morskiego i który jest obsługiwany przez port morski innego kraju trzeciego;

q) „przeładunek" oznacza przemieszczanie produktów z jednego środka transportu na drugi w celu ich niezwłocznego transportu do krajów trzecich lub terytorium miejsca przeznaczenia.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia refundacje ustalone w drodze przetargu uznaje się za refundacje wyznaczone wcześniej.

3. W przypadku gdy zgłoszenie wywozowe zawiera wiele różnych kodów nomenklatury refundacji lub kodów Nomenklatury Scalonej, wpisy odnoszące się do każdego z tych kodów uważa się za odrębne zgłoszenia.

TYTUŁ II

WYWÓZ DO PAŃSTW TRZECICH

ROZDZIAŁ 1

Uprawnienie do refundacji

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 3

Bez uszczerbku dla przepisów art. 25, 27 i 28 niniejszego rozporządzenia oraz art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 [3] uprawnienie do refundacji nabywa się:

— po opuszczeniu obszaru celnego Wspólnoty, gdy stosuje się jednolitą stawkę refundacji do wszystkich państw trzecich,

— po przywozie do określonego kraju trzeciego, gdy stosuje się do tego kraju trzeciego zróżnicowaną refundację.

Artykuł 4

1. Uprawnienie do refundacji jest uzależnione od przedstawienia pozwolenia na wywóz z wcześniejszym ustaleniem refundacji, z wyjątkiem wywozu towarów.

Jednakże nie jest wymagane żadne pozwolenie, aby otrzymać refundację:

— w przypadku gdy ilości wywożone przypadające na zgłoszenie wywozowe są mniejsze lub równe ilościom wymienionym w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 376/2008,

[1] Dz.U. L 366 z 24.12.1987, s. 1.

[2] Dz.U. L 114 z 26.4.2008, s. 3.

[3] Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

— w przypadkach objętych art. 6, 33, 37, 41, 42 i art. 43 ust. 1,

— dla dostaw przeznaczonych dla sił zbrojnych państw członkowskich, stacjonujących w krajach trzecich.

2. Bez względu na ust. 1 pozwolenie na wywóz z wcześniejszym wyznaczeniem refundacji jest również ważne dla wywozu produktu onaczonego kodem dwunastocyfrowym, innego niż wskazany w polu 16 pozwolenia, jeżeli oba produkty należą:

— do tej samej kategorii, określonej w art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 376/2008, lub

— do tej samej grupy produktów, pod warunkiem że taka grupa produktów została określona w tym celu zgodnie z procedurą określoną w art. 195 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

W przypadkach określonych w akapicie pierwszym stosuje się następujące warunki:

— jeżeli stawka refundacji, odpowiadająca faktycznemu produktowi, jest równa lub wyższa od stawki stosowanej do produktu wskazanego w polu 16 pozwolenia, stosuje się tę drugą stawkę,

— jeżeli stawka refundacji, odpowiadająca faktycznemu produktowi, jest niższa od stawki stosowanej do produktu wymienionego w polu 16 pozwolenia, refundacja, która ma być wypłacona, jest otrzymywana poprzez zastosowanie stawki odpowiadającej faktycznemu produktowi zmniejszonej, z wyjątkiem przypadku siły wyższej, o 20 % różnicy między refundacją odpowiadającą produktowi wskazanemu w polu 16 pozwolenia a refundacją dla faktycznego produktu.

W przypadku gdy stosuje się przepisy akapitu drugiego tiret drugie i art. 25 ust. 3 lit. b), zmniejszenie refundacji odpowiadającej rzeczywistemu produktowi i faktycznemu miejscu przeznaczenia obliczane na podstawie różnicy między refundacją odpowiadającą produktowi i miejscu przeznaczenia wymienionymi w pozwoleniu a refundacją odpowiadającą faktycznemu produktowi i faktycznemu miejscu przeznaczenia.

W celu zastosowania przepisów niniejszego ustępu za stawki refundacji, które należy brać pod uwagę, uważa się stawki ważne w dniu złożenia wniosku o pozwolenie. W razie konieczności stawki te są dostosowywane w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego.

3. W przypadku gdy przepisy ust. 1 lub 2 i art. 48 stosuje się do tej samej czynności wywozu, kwotę wynikającą z zastosowania ust. 1 lub 2 zmniejsza się o kwotę kary określonej w art. 48.

Artykuł 5

1. „Dzień wywozu" oznacza dzień, w którym organy celne przyjmują zgłoszenie wywozowe stwierdzające, że ma być złożony wniosek o refundację.

2. Data przyjęcia zgłoszenia wywozowego wyznacza:

a) stosowaną stawkę refundacji, w przypadku gdy refundacja nie została wcześniej wyznaczona;

b) dostosowania, których należy dokonać w odniesieniu do stawki refundacji, w przypadku gdy została ona wcześniej wyznaczona;

c) ilość, rodzaj i cechy wywożonego produktu.

3. Każdy inny dokument, mający takie same skutki prawne jak przyjęcie zgłoszenia wywozowego, uważa się za równoważny takiemu przyjęciu.

4. Dokument stosowany w wywozie w celu skorzystania z refundacji zawiera wszystkie konieczne informacje do obliczenia refundacji, w szczególności:

a) w odniesieniu do produktów:

— opis, w razie potrzeby uproszczony, produktów zgodnie z nomenklaturą refundacji wywozowych wraz z kodem nomenklatury refundacji oraz, gdy okaże się to konieczne dla obliczenia refundacji, skład danych produktów lub odniesienie do niego,

— masę netto produktów lub, w razie konieczności, ilość wyrażoną w jednostce miary w celu obliczenia refundacji;

b) w przypadku towarów stosuje się przepisy rozporządzenia (WE) nr 1043/2005.

5. W chwili przyjęcia zgłoszenia lub dokumentu przewidzianego w ust. 3 produkty objęte są kontrolą celną, zgodnie z art. 4 pkt 13 i 14 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, aż do momentu opuszczenia przez te produkty obszaru celnego Wspólnoty.

6. Na zasadzie odstępstwa od art. 282 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 zezwolenie na sporządzenie zgłoszenia wywozowego w uproszczonej formie może stanowić, że zgłoszenie uproszczone zawiera oszacowanie masy netto produktów wywożonych luzem lub w jednostkach niestandardowych, w przypadku gdy dokładna ilość może być określona dopiero po zakończeniu załadunku produktów na środek transportu.

Zgłoszenie dodatkowe wskazujące dokładną masę netto musi być złożone po zakończeniu załadunku. Do zgłoszenia musi być dołączona dokumentacja dowodowa potwierdzająca dokładną załadowaną masę netto.

Nie przyznaje się refundacji dla ilości przekraczającej 110 % oszacowanej masy netto. Jeżeli masa faktycznie załadowana wynosi mniej niż 90 % oszacowanej masy netto, refundacja dla faktycznie załadowanej masy netto będzie obniżona o 10 % różnicy między refundacją odpowiadającą 90 % oszacowanej masy netto a refundacją odpowiadającą faktycznej masie netto. Jednakże w przypadku gdy transport odbywa się drogą morską lub śródlądową, a eksporter może dostarczyć dowód na piśmie od osoby odpowiedzialnej za środki transportu, że przeszkody specyficzne dla tego rodzaju środka transportu albo, alternatywnie, przeładowanie przez innych eksporterów, uniemożliwiły załadowanie wszystkich jego towarów, refundacja jest wypłacana za faktycznie załadowaną masę netto. Przepisy niniejszego akapitu stosuje się, jeżeli eksporter skorzystał z lokalnej procedury odprawy

celnej przewidzianej w art. 283 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 oraz jeżeli organy celne zezwoliły na dokonanie korekty w ewidencji, do której zostały wprowadzone wywożone produkty.

Za jednostki niestandardowe uważa się żywe zwierzęta, półtusze, ćwierci, przodki, nogi, łopatki, boczki i schaby.

7. Każda osoba dokonująca wywozu produktów, w odniesieniu do których ubiega się o przyznanie refundacji, jest zobowiązana:

a) złożyć zgłoszenie wywozowe w urzędzie celnym właściwym ze względu na miejsce, w którym produkty mają być załadowane do środków transportu;

b) powiadomić urząd celny na przynajmniej 24 godziny przez rozpoczęciem czynności załadunkowych i określić przewidywany czas trwania załadunku. Właściwe organy mogą wyznaczyć inny termin niż 24 godziny.

Za miejsce załadunku środków celu transportu produktów przeznaczonych na wywóz mogą zostać uznane:

a) w przypadku produktów wywożonych w kontenerach, miejsce, w którym są one ładowane do kontenerów;

b) w przypadku produktów wywożonych luzem w workach, kartonach, pudełkach, butelkach itp. i niezaładowanych do kontenerów, miejsce, w którym następuje załadunek do środków transportu, w których produkty opuszczą terytorium celne Wspólnoty.

Właściwy urząd celny może zezwolić na czynności załadunkowe po przyjęciu zgłoszenia wywozowego, przed upływem terminu określonego w akapicie pierwszym lit. b).

Produkty są identyfikowane za pomocą odpowiednich środków przed wskazaną godziną rozpoczęcia załadunku. Właściwy urząd celny musi być w stanie przeprowadzać kontrole bezpośrednie i dokonywać identyfikacji towarów przeznaczonych do transportu do urzędu celnego wyprowadzenia poza obszar celny Wspólnoty.

Jeżeli przepisy akapitu pierwszego nie mogą być stosowane z przyczyn administracyjnych lub innych odpowiednio uzasadnionych powodów, zgłoszenie wywozowe może zostać złożone jedynie we właściwym urzędzie celnym w danym państwie członkowskim, i jeżeli kontrola bezpośrednia jest przeprowadzana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1276/2008, produkty muszą zostać całkowicie rozładowane. Jednakże towary nie muszą być całkowicie rozładowane, jeżeli właściwe organy mogą przeprowadzić gruntowną kontrolę bezpośrednią.

8. Towary, w odniesieniu do których wnioskuje się o refundacje wywozowe, są zapieczętowywane przez urząd celny wywozu lub pod jego kontrolą. Artykuł 340a i art. 357 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 mają zastosowanie odpowiednio. Przed nałożeniem zamknięć urząd celny wzrokowo sprawdza zgodność produktów ze zgłoszeniami wywozowymi. Liczba kontroli wzrokowych jest nie mniejsza niż 10 % liczby zgłoszeń wywozowych, innych niż zgłoszenia, w przypadku których objęte nimi produkty skontrolowano bezpośrednio lub wybrano do kontroli bezpośredniej na mocy art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1276/2008. Urząd celny odnotowuje tę kontrolę w polu D egzemplarza kontrolnego T5 lub równoważnego dokumentu za pomocą jednego z zapisów wymienionych w załączniku II niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 5 ust. 2, jeżeli wywiezione ilości nie przekraczają 5 000 kilogramów produktu na kod nomenklatury refundacji w przypadku sektora zbóż lub 500 kilogramów na kod nomenklatury refundacji lub kod Nomenklatury Scalonej w przypadku innych produktów oraz gdy taki wywóz wiąże się z częstymi wysyłkami, państwo członkowskie może zezwolić na przyjęcie ostatniego dnia miesiąca w celu wyznaczenia stosowanej stawki refundacji lub, jeżeli refundacja jest wyznaczana wcześniej, w celu dokonania dostosowań.

W przypadku gdy refundacja jest wyznaczona wcześniej lub ustalona w drodze przetargu, pozwolenie jest ważne ostatniego dnia miesiąca wywozu.

Eksporterzy uprawnieni do skorzystania z tej opcji nie stosują normalnej procedury w odniesieniu do ilości wymienionych w akapicie pierwszym.

Termin operacyjny dla kursu wymiany mający zastosowanie do refundacji, to termin, o którym mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1913/2006.

Artykuł 7

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 15 i 27 wypłata refundacji jest uzależniona od przedstawienia dowodu, że produkty, które obejmuje przyjęte zgłoszenie wywozowe, opuściły obszar celny Wspólnoty w niezmienionym stanie w ciągu sześćdziesięciu dni od przyjęcia zgłoszenia.

Jednakże ilości produktów pobrane jako próbki podczas dokonywania celnych formalności wywozowych, a następnie niezwrócone, uważa się za nieodjęte od masy netto produktów, z których były faktycznie pobrane.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia uważa się, że dostawy prowiantu dla platform wiertniczych lub wydobywczych określone w art. 41 ust. 1 lit. a) opuściły obszar celny Wspólnoty.

3. Zamrażanie pozostaje bez uszczerbku dla zgodności z przepisami ust. 1.

Stosuje się to również w odniesieniu do przepakowania, pod warunkiem że takie przepakowanie nie powoduje zmiany kodu produktu w nomenklaturze refundacji lub kodu towarów w Nomenklaturze Scalonej. Przepakowania można dokonać jedynie po uzyskaniu zezwolenia organów celnych.

W przypadku przepakowania należy odpowiednio wypełnić egzemplarz kontrolny T5.

Na umieszczanie lub zmianę etykiet można zezwolić na takich samych warunkach jak w przypadku przepakowania na mocy akapitu drugiego i trzeciego.

4. W przypadku gdy eksporter nie może dotrzymać terminu ustanowionego w ust. 1 z powodu siły wyższej, termin ten, na wniosek eksportera, może zostać przedłużony o taki okres, jaki właściwy organ państwa członkowskiego wywozu uzna za konieczny w zaistniałych okolicznościach.

Artykuł 8

Jeżeli przed opuszczeniem obszaru celnego Wspólnoty produkt, który jest objęty przyjętym zgłoszeniem celnym, przekracza terytorium Wspólnoty inne niż terytorium państwa członkowskiego wywozu, dowód, że produkt ten opuścił obszar celny Wspólnoty, przedstawia się poprzez okazanie należycie potwierdzonego oryginału egzemplarza kontrolnego T5.

W egzemplarzu kontrolnym wypełnia się pola 33, 103, 104 i, w razie konieczności, pole 105. Dokonuje się właściwego wpisu w polu 104.

W przypadku ubiegania się o refundacje, w polu 107 egzemplarza kontrolnego T5 umieszcza się jeden z zapisów wymienionych w załączniku III.

Artykuł 9

Eksporter podaje wysokość refundacji wywozowych w euro na jednostkę produktów lub towarów z dnia wcześniejszego ustalenia refundacji, zgodnie z pozwoleniem na wywóz lub świadectwem określonym w rozporządzeniu (WE) nr 376/2008 lub świadectwem refundacji określonym w rozdziale III rozporządzenia (WE) nr 1043/2005, w polu 44 zgłoszenia wywozowego lub jego elektronicznego odpowiednika oraz w polu 106 egzemplarza kontrolnego T5 lub równoważnego dokumentu. Jeżeli refundacji wywozowych nie ustalono wcześniej, można wykorzystać informacje dotyczące wcześniejszych płatności refundacji za takie same produkty lub towary, odnoszące się do okresu nie dłuższego niż ostatnie 12 miesięcy. Jeżeli produkt lub towar przeznaczony do wywozu nie przekracza granicy innego państwa członkowskiego i jeżeli walutą krajową nie jest euro, wysokości refundacji można podać w walucie krajowej.

Właściwe organy mogą zwolnić eksportera z wymogów ustanowionych w akapicie pierwszym, jeżeli administracja prowadzi system, za pośrednictwem którego odnośne służby otrzymują te same informacje.

Eksporter może zamieścić jeden z zapisów wymienionych w załączniku IV w przypadku zgłoszeń wywozowych i egzemplarzy kontrolnych T5 oraz równoważnych dokumentów obejmujących kwotę refundacji wywozowych niższą od 1 000 EUR.

Artykuł 10

1. W celu przyznania refundacji w przypadku wywozu drogą morską stosuje się następujące przepisy szczególne:

a) w przypadku gdy egzemplarz kontrolny T5 lub dokument krajowy zaświadczający, że produkty opuściły obszar celny Wspólnoty, został potwierdzony przez właściwy organ, dane produkty nie mogą powracać do lub pozostawać w czasowym składowaniu ani pod przeznaczeniem celnym na obszarze celnym Wspólnoty, chyba że w celu dokonania przeładunku w jednym lub kilku portach znajdujących się w tym samym lub w innym państwie członkowskim nie dłużej niż 28 dni, z wyjątkiem przypadku siły wyższej. Termin ten nie ma zastosowania w przypadku, gdy dane produkty opuściły ostatni port na obszarze celnym Wspólnoty w pierwotnym terminie 60 dni;

b) wypłata refundacji jest uzależniona od przedstawienia agencji płatniczej:

— oświadczenia eksportera, że produkty nie mają być przeładowane w innym porcie Wspólnoty, lub

— dowodu zgodności z przepisami lit. a). Dowód taki składa się w szczególności z dokumentu(-ów) przewozowego(-ych) lub jego/ich kopii lub fotokopii, obejmującego(-ych) produkty od momentu opuszczenia pierwszego portu, w którym dokumenty określone w lit. a) zostały potwierdzone, do momentu przybycia do kraju trzeciego, w którym mają być rozładowane.

Oświadczenie określone w tiret pierwszym podlega odpowiednim kontrolom wyrywkowym dokonywanym przez agencję płatniczą. W tym celu wymagany jest dowód określony w tiret drugim.

W przypadku wywozu statkiem wykonującym bezpośrednie usługi przewozowe do portu w kraju trzecim, bez zawijania do żadnego innego portu wspólnotowego, państwa członkowskie mogą zastosować uproszczoną procedurę do celów tiret pierwszego;

c) zamiast warunków wymienionych w lit. b) państwo członkowskie przeznaczenia egzemplarza kontrolnego T5 lub państwo członkowskie, w którym jako dowód stosowany jest dokument krajowy, może postanowić, by egzemplarz kontrolny T5 lub dokument krajowy zaświadczający, że produkty opuściły obszar celny Wspólnoty, był potwierdzony jedynie po przedstawieniu dokumentów przewozowych określających ostateczne miejsce przeznaczenia poza obszarem celnym Wspólnoty.

W takich przypadkach właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia lub państwo członkowskie, w którym dokument krajowy ma zastosowanie jako dokument dowodowy, w egzemplarzu kontrolnym T5 pod nagłówkiem „Uwagi" w sekcji „Kontrola użycia i/lub przeznaczenia" lub pod odpowiednim nagłówkiem dokumentu krajowego umieszczają jeden z wpisów wymienionych w załączniku V.

Zgodność z przepisami niniejszej litery sprawdzana jest w drodze odpowiednich kontroli wyrywkowych przeprowadzanych przez agencję płatniczą;

d) w przypadku stwierdzenia, że warunki określone w lit. a) nie zostały spełnione, do celów art. 47 za dzień lub dni, o który(-e) przekroczony jest termin 28 dni, uważa się dni, o które przekroczony jest termin ustanowiony w art. 7.

2. W celu przyznania refundacji w przypadku wywozu transportem drogowym, wodną drogą śródlądową lub koleją stosuje się następujące przepisy szczególne:

a) w przypadku gdy egzemplarz kontrolny T5 lub dokument krajowy zaświadczający, że produkty opuściły obszar celny Wspólnoty, został potwierdzony przez właściwy organ, dane produkty nie mogą powracać do lub pozostawać w czasowym składowaniu ani pod żadnym przeznaczeniem celnym na obszarze celnym Wspólnoty, chyba że w celu dokonania procedury tranzytowej w okresie nie dłuższym niż 28 dni, z wyjątkiem przypadku siły wyższej. Termin ten nie ma zastosowania w przypadku, gdy dane produkty ostatecznie opuściły obszar celny Wspólnoty w pierwotnym terminie 60 dni;

b) zgodność z lit. a) sprawdzana jest poprzez odpowiednie kontrole wyrywkowe przeprowadzane przez agencję płatniczą. W takich przypadkach wymagane są dokumenty przewozowe obejmujące produkty do momentu ich przybycia do kraju trzeciego, w którym dane produkty mają być rozładowane.

W przypadku stwierdzenia, że warunki określone w lit. a) nie zostały spełnione, do celów art. 47 za dzień lub dni, o który(-e) przekroczony jest termin 28 dni, uważa się dni, o które przekroczony jest termin ustanowiony w art. 7.

W przypadku przekroczenia zarówno terminu 60 dni ustanowionego w art. 7 ust. 1, jak i terminu 28 dni ustanowionego w lit. a), kwota, o którą ma być obniżona refundacja, lub część zabezpieczenia mająca podlegać przepadkowi jest równa kwocie należnej obliczonej dla większego przekroczenia terminu.

3. W celu przyznania refundacji w przypadku wywozu drogą powietrzną stosuje się następujące przepisy szczególne:

a) Egzemplarz kontrolny T5 lub dokument krajowy potwierdzający, że produkt opuścił obszar celny Wspólnoty, może być zatwierdzony przez właściwy organ tylko po okazaniu dokumentu transportowego wskazującego miejsce przeznaczenia poza obszarem celnym Wspólnoty.

b) W przypadku stwierdzenia, po dokonaniu formalności określonych w lit. a), że produkty pozostają, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, dłużej niż 28 dni w celu przeładunku w jednym lub większej liczbie portów lotniczych na obszarze celnym Wspólnoty, do celów art. 47 za dzień lub dni, o który(-e) przekroczony jest termin 28 dni, uważa się dni, o które przekroczony jest termin ustanowiony w art. 7.

W przypadku przekroczenia zarówno terminu 60 dni ustanowionego w art. 7 ust. 1, jak i terminu 28 dni ustanowionego w niniejszej literze kwota, o którą ma być obniżona refundacja, lub część zabezpieczenia, która ma podlegać przepadkowi, jest równa kwocie należnej obliczonej dla większego przekroczenia terminu.

c) Zgodność z niniejszym ustępem sprawdzana jest poprzez odpowiednie kontrole wyrywkowe, przeprowadzane przez agencję płatniczą.

d) Terminu 28 dni ustanowionego w lit. b) nie stosuje się, jeżeli dane produkty ostatecznie opuściły obszar celny Wspólnoty w pierwotnym terminie 60 dni.

Artykuł 11

1. W przypadku gdy w państwie członkowskim wywozu produkt jest objęty jedną z uproszczonych procedur tranzytu wspólnotowego w przewozie koleją lub w wielkich kontenerach, przewidzianych w art. 412–442a rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, w przypadku przewozu do stacji przeznaczenia lub dostawy do odbiorcy poza obszarem celnym Wspólnoty, wypłata refundacji nie jest uzależniona od przedłożenia egzemplarza kontrolnego T5.

2. Do celów ust. 1 właściwy urząd celny zapewnia, aby na dostarczonym dokumencie była umieszczona, w celu wypłaty refundacji, następująca adnotacja: „Opuszczenie obszaru celnego Wspólnoty zgodnie z uproszczoną procedurą tranzytu wspólnotowego dla przewozu koleją lub w wielkich kontenerach".

3. Urząd celny, w którym produkty objęte są procedurą określoną w ust. 1, może nie zezwolić na zmianę umowy przewozu tak, aby przewóz kończył się we Wspólnocie, chyba że ustalono, że:

— jeśli refundacja została wypłacona, taka refundacja została zwrócona, lub

— właściwe władze podjęły niezbędne działania w celu zapewnienia, aby refundacja nie była wypłacona.

Jednakże jeżeli refundacja została wypłacona zgodnie z ust. 1 i jeżeli produkt nie opuścił obszaru celnego Wspólnoty w wyznaczonych terminach, właściwy urząd celny informuje o tym agencję odpowiedzialną za wypłatę refundacji i jak najszybciej dostarcza jej wszystkich niezbędnych danych szczegółowych. W takim przypadku refundację uważa się za nienależnie wypłaconą.

4. W przypadku gdy produkt będący w obrocie w ramach zewnętrznej procedury tranzytu wspólnotowego przewidzianej w art. 91–97 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 lub wspólnej procedury tranzytowej przewidzianej w Konwencji o wspólnej procedurze tranzytowej [1] jest umieszczony w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie wywozu, zgodnie z procedurą przewidzianą w ust. 1, w celu przywiezienia do stacji przeznaczenia lub dostarczenia do odbiorcy poza obszarem celnym Wspólnoty, urząd celny, w którym produkt został objęty wyżej wspomnianą procedurą, umieszcza na odwrocie oryginału egzemplarza kontrolnego T5 w sekcji zatytułowanej „Kontrola użycia i/lub miejsca przeznaczenia" pod nagłówkiem „Uwagi" jeden z wpisów wymienionych w załączniku VI.

[1] Dz.U. L 226 z 13.8.1987, s. 2.

W przypadku zmiany umowy przewozu w taki sposób, aby przewóz kończył się we Wspólnocie, przepisy ust. 3 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku gdy produkt jest przejęty przez koleje w państwie członkowskim wywozu lub innym państwie członkowskim i znajduje się w obrocie zgodnie z procedurą zewnętrznego tranzytu wspólnotowego lub wspólną procedurą tranzytową, w ramach umowy przewozu kombinowanym transportem drogowo-kolejowym, w celu przewiezienia koleją do miejsca przeznaczenia znajdującego się na zewnątrz obszaru celnego Wspólnoty, urząd celny właściwy dla terminalu kolejowego lub urząd celny najbliższy terminalowi kolejowemu, w którym produkt został przejęty przez kolej, umieszcza na odwrocie oryginału egzemplarza kontrolnego T5 w polu „Kontrola użycia i/lub przeznaczenia" pod nagłówkiem „Uwagi" jeden z wpisów wymienionych w załączniku VII.

Umowa przewozu w kombinowanym transporcie drogowo-kolejowym, która jest zmieniona w taki sposób, aby transport kończył się we Wspólnocie zamiast na zewnątrz Wspólnoty, nie może być wykonana przez kolej bez wcześniejszego upoważnienia urzędu wyjazdu, w takich przypadkach ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 12

1. Refundacje przyznaje się na produkty, które niezależnie od sytuacji celnej dotyczącej opakowań zostały dopuszczone do swobodnego obrotu i pochodzą ze Wspólnoty.

Jednakże w przypadku produktów cukrowniczych, o których mowa w art. 162 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) i art. 162 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, refundacje mogą zostać przyznane, jeśli produkty te znajdują się jedynie w wolnym obrocie.

2. W celu przyznania refundacji przyjmuje się, że produkty są pochodzenia wspólnotowego, jeżeli zostały całkowicie uzyskane we Wspólnocie lub, gdy zostały poddane ostatniemu istotnemu przetworzeniu lub istotnej obróbce we Wspólnocie, zgodnie z przepisami art. 23 lub 24 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Jednakże, bez uszczerbku dla przepisów ust. 4, do przyznania refundacji nie kwalifikują się produkty uzyskane z:

a) surowców pochodzących ze Wspólnoty; oraz

b) surowców rolnych objętych przepisami określonymi w art. 1, które są przywożone z krajów trzecich i które nie zostały poddane istotnemu przetworzeniu we Wspólnocie.

3. W przypadku gdy przyznanie refundacji jest uzależnione od warunku, że produkt jest pochodzenia wspólnotowego, eksporterzy deklarują pochodzenie jak określono w ustępie drugim, zgodnie z obowiązującymi regułami wspólnotowymi.

4. W przypadku gdy wywożone są produkty złożone, kwalifikujące się do refundacji w odniesieniu do jednego lub kilku ich składników, refundacja na te składniki uzależniona jest od zgodności składnika lub składników z warunkiem określonym w ust. 1.

Refundacje przyznaje się również, gdy składnik lub składniki, w odniesieniu do których wnosi się o refundację, były pierwotnie pochodzenia wspólnotowego i/lub zostały dopuszczone do swobodnego obrotu zgodnie z ust. 1 i nie znajdują się już w swobodnym obrocie wyłącznie ze względu na zawarcie ich w innych produktach.

5. Do celów ust. 4 refundacje na następujące produkty uważa się za refundacje określane na podstawie składnika:

a) produkty z sektorów zbóż, jaj, ryżu, cukru, mleka i przetworów mlecznych, wywożone w postaci towarów, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1043/2005;

b) biały cukier i surowy cukier oznaczone kodem CN 1701, izoglukoza oznaczona kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30, syropy z buraka cukrowego i trzciny cukrowej oznaczone kodami CN 1702 60 95 i 1702 90 95, użyte w produktach wymienionych w art. 1 lit. j) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007;

c) mleko i przetwory mleczne oraz cukier, wywożone w postaci produktów oznaczonych kodami CN 0402 10 91 do 99, 0402 29, 0402 99, 0403 10 31 do 39, 0403 90 31 do 39, 0403 90 61 do 69, 0404 10 26 do 38, 0404 10 72 do 84 i 0404 90 81 do 89, jak również wywożone w postaci produktów oznaczonych kodem CN 0406 30, które nie są produktami pochodzącymi z państw członkowskich lub krajów trzecich znajdującymi się w swobodnym obrocie w państwach członkowskich.

Artykuł 13

1. Stawka refundacji stosowana do mieszanek objętych działami 2, 10 i 11 Nomenklatury Scalonej jest stawką stosowaną:

a) dla mieszanek, których jeden ze składników stanowi przynajmniej 90 % masy, do tego składnika;

b) dla pozostałych mieszanek, do składnika, do którego stosuje się najniższą stawkę refundacji. Jeśli jeden lub więcej składników nie kwalifikuje się do refundacji, nie wypłaca się żadnej refundacji w odniesieniu do takich mieszanek.

2. Do celów obliczenia refundacji stosowanych do towarów w zestawach i towarów złożonych, każdy składnik uważa się za odrębny produkt.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do mieszanek, towarów w zestawach i towarów złożonych, dla których ustanowione są specjalne zasady obliczania.

Artykuł 14

Przepisy dotyczące wcześniejszego wyznaczania refundacji i dostosowań, które muszą być dokonane w stosunku do nich, stosuje się jedynie do produktów, dla których określona jest stawka refundacji równa zeru lub większa niż zero.

Sekcja 2

Refundacje zróżnicowane

Artykuł 15

W przypadku gdy stawka refundacji jest zróżnicowana w zależności od miejsca przeznaczenia, wypłata refundacji jest uzależniona od warunków dodatkowych ustanowionych na mocy art. 16 i 17.

Artykuł 16

1. W terminie 12 miesięcy od daty przyjęcia zgłoszenia wywozowego produkty są:

a) przywożone w niezmienionym stanie do kraju trzeciego lub jednego z krajów trzecich, do których stosuje się refundacje; lub

b) rozładowane w niezmienionym stanie w oddalonej strefie refundacji, do której stosuje się refundacje na mocy warunków ustanowionych w art. 24 ust. 1 lit. b) i ust. 2.

Jednakże termin ten można przedłużyć zgodnie z art. 46.

2. Produkty uważa się za przywiezione w stanie niezmienionym, jeżeli nie ma żadnego dowodu, że zostały w jakikolwiek sposób przetworzone.

Jednakże następujące czynności, mające na celu zapewnienie konserwacji produktów, mogą być wykonywane przed przywozem i pozostają bez uszczerbku dla zgodności z przepisami ust. 1:

a) inwentaryzacja;

b) umieszczenie na produktach lub na ich opakowaniach znaków, plomb, etykiet lub innych podobnych znaków odróżniających, pod warunkiem że czynności te nie wzbudzają podejrzeń, że produkty są innego pochodzenia niż ich faktyczne pochodzenie;

c) zmiany znaków i numerów paczek lub zmiany etykiet, pod warunkiem że czynności te nie wzbudzają podejrzeń, że produkty są innego pochodzenia niż ich faktyczne pochodzenie;

d) opakowanie, rozpakowanie, zmiana opakowania lub naprawa opakowania, pod warunkiem że czynności te nie wzbudzają podejrzeń, że produkty są innego pochodzenia niż ich faktyczne pochodzenie;

e) wietrzenie;

f) chłodzenie; oraz

g) zamrażanie.

Ponadto produkty przetworzone przed przywozem uważa się za przywiezione w stanie niezmienionym, pod warunkiem że przetwarzanie jest dokonywane w kraju trzecim, do którego przywożone są wszystkie produkty powstałe z tego przetworzenia.

3. Produkt uważa się za przywieziony, jeżeli formalności celne, w szczególności te, które dotyczą pobrania należności przywozowych w kraju trzecim, zostały dokonane.

4. Zróżnicowana część refundacji jest płatna w zależności od masy produktów, które podlegały formalnościom celnym przy przywozie w kraju trzecim; jednakże nie bierze się pod uwagę różnic w masie, które mogły powstać podczas transportu z przyczyn naturalnych i które zostały stwierdzone przez właściwy organ lub z powodu pobrania próbek zgodnie z przepisami art. 7 ust. 1 akapit drugi.

Artykuł 17

1. Dowód dokonania przywozowych formalności celnych jest przedstawiany zgodnie z wyborem eksportera w postaci jednego z następujących dokumentów:

a) dokumentu celnego, jego kopii lub fotokopii, lub wydruku odpowiednich informacji zarejestrowanych elektronicznie przez właściwe władze celne; zgodność takiej kopii, fotokopii lub wydruku z oryginałem zostaje poświadczona przez:

   (i) organ, który zatwierdził oryginał dokumentu lub elektronicznie zarejestrował odpowiednie informacje;

   (ii) właściwe służby danego kraju trzeciego;

   (iii) właściwe służby państwa członkowskiego w danym kraju trzecim;

   (iv) organ zobowiązany do wypłaty refundacji;

b) świadectwa rozładunku i przywozu sporządzone przez spółkę, zatwierdzoną oraz wyspecjalizowaną na płaszczyźnie międzynarodowej w dziedzinie kontroli i nadzoru (zwaną dalej spółką nadzoru), zgodnie z zasadami przewidzianymi w załączniku VIII rozdział III, przy wykorzystaniu wzoru określonego w załączniku IX. W danym świadectwie muszą być umieszczone data i numer przywozowego dokumentu celnego.

Na wniosek eksportera, agencja płatnicza może uchylić wymóg poświadczenia dokumentów, o którym mowa w ust. 1 lit. a), jeżeli jest w stanie sprawdzić, że dokonano przywozowych formalności celnych poprzez dostęp do informacji zarejestrowanych elektronicznie, przechowywanych przez właściwe organy kraju trzeciego lub w ich imieniu.

2. W przypadku gdy eksporter nie może otrzymać dokumentu wybranego zgodnie z ust. 1 lit. a) lub b), nawet po podjęciu odpowiednich środków lub w przypadku zaistnienia wątpliwości co do autentyczności przedstawionego dokumentu lub ogólnie co do jego rzetelności, dowód dokonania przywozowych formalności celnych może stanowić jeden lub więcej następujących dokumentów:

a) kopia dokumentu rozładunku wydana lub poświadczona w kraju trzecim, dla którego refundacja jest wypłacana;

b) świadectwo rozładunku, wydane przez urząd państwa członkowskiego ustanowiony w kraju przeznaczenia lub urząd właściwy dla kraju przeznaczenia, zgodnie z ustalonymi wymaganiami i odpowiadające wzorowi określonemu w załączniku X, zaświadczające dodatkowo, że produkt opuścił miejsce rozładunku lub przynajmniej, że według jego wiedzy, produkt nie został następnie załadowany w celu powrotnego wywozu;

c) świadectwo rozładunku sporządzone przez zatwierdzoną spółkę nadzoru zgodnie z przepisami określonymi w załączniku VIII rozdział III, przy wykorzystaniu wzoru określonego w załączniku XI, zaświadczające dodatkowo, że produkt opuścił miejsce rozładunku lub przynajmniej, że według jej wiedzy produkt nie został następnie załadowany w celu powrotnego wywozu;

d) dokument bankowy wydany przez zatwierdzonych pośredników prowadzących działalność na terytorium Wspólnoty, zaświadczający, w odniesieniu do krajów trzecich wymienionych w załączniku XII, że płatność za dany wywóz została zapisana na dobro rachunku eksportera;

e) świadectwo przyjęcia dostawy wystawione przez urząd danego kraju trzeciego w przypadku zakupu przez ten kraj lub przez urząd tego kraju, lub w przypadku gdy towary stanowią pomoc żywnościową;

f) zaświadczenie przyjęcia dostawy wystawione bądź przez organizację międzynarodową bądź przez organizację mającą na celu działalność humanitarną zatwierdzoną przez państwo członkowskie wywozu, w przypadku gdy towary stanowią pomoc żywnościową;

g) zaświadczenie przyjęcia dostawy wydane przez organ kraju trzeciego, którego zaproszenia do składania ofert przetargowych mogą być przyjęte na mocy art. 47 rozporządzenia (WE) nr 376/2008, w przypadku zakupu dokonanego przez ten organ.

3. Eksporterzy są zobowiązani do przedstawienia w każdym przypadku kopii lub fotokopii dokumentów przewozowych związanych z przewozem produktów, w odniesieniu do których dokonano zgłoszenia wywozowego.

Na wniosek eksportera, w przypadku kontenerowego transportu drogą morską, państwo członkowskie może zaakceptować informacje jednakowe jak informacje zawarte w dokumentach przewozowych, jeżeli zostały one wygenerowane przez system informacyjny zarządzany przez stronę trzecią odpowiedzialną za przewóz kontenerów do miejsca przeznaczenia, pod warunkiem że wymieniona strona trzecia specjalizuje się w takiej działalności, a bezpieczeństwo systemu informacyjnego jest zatwierdzone przez państwo członkowskie jako spełniające kryteria ustanowione w mającej zastosowanie do danego okresu wersji jednej z międzynarodowo zatwierdzonych norm ustanowionych w pkt 3 lit. B) załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 885/2006 ([1]).

4. Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w art. 195 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, przewidzieć, w niektórych szczególnych przypadkach, które mają być ustalone, że dowód przywozu określony w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu przedstawia się w postaci szczególnego dokumentu lub w jakikolwiek inny sposób.

Artykuł 18

1. Spółka nadzoru chcąca wydawać świadectwa, określone w art. 17 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. c), musi zostać zatwierdzona przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym mieści się statutowa siedziba spółki.

2. Spółkę zatwierdza się na jej wniosek na okres trzech lat, który podlega odnowieniu, jeżeli spółka spełnia warunki wymienione w załączniku VIII rozdział I. Zatwierdzenie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich.

3. W zatwierdzeniu określa się, czy upoważnienie do wydawania świadectw wymienionych w art. 17 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. c) jest ważne na całym świecie lub czy ograniczone jest do pewnej liczby krajów trzecich.

Artykuł 19

1. Spółka nadzoru działa w poszanowaniu zasad wymienionych w załączniku VIII rozdział II pkt 1.

Jeżeli co najmniej jeden z warunków przewidzianych w wyżej wymienionych zasadach nie jest przestrzegany, państwo członkowskie, które zatwierdziło spółkę nadzoru, zawiesza zezwolenie na taki okres, jaki jest potrzebny, aby zaradzić zaistniałej sytuacji.

2. Państwo członkowskie, które zatwierdziło spółkę nadzoru, kontroluje jej funkcjonowanie i zachowanie zgodnie z wymaganiami przewidzianymi w załączniku VIII rozdział II pkt 2.

Artykuł 20

Państwa członkowskie, które zatwierdziły spółkę nadzoru, zapewniają skuteczny system sankcji, w przypadku gdy zatwierdzona spółka nadzoru wydała fałszywe świadectwo.

([1]) Dz.U. L 171 z 23.6.2006, s. 90.

Artykuł 21

1. Państwo członkowskie, które zatwierdziło spółkę nadzoru, niezwłocznie wycofuje zatwierdzenie:

— jeżeli spółka nadzoru przestaje spełniać warunki zatwierdzenia wymienione w załączniku VIII rozdział I, lub

— jeżeli spółka nadzoru wielokrotnie i systematycznie wydawała fałszywe świadectwa. W tym wypadku nie stosuje się sankcji przewidzianej w art. 20.

2. Wycofanie dotyczy wszystkich lub ogranicza się do niektórych obszarów działalności spółki nadzoru, w zależności od wykrytych nieprawidłowości.

3. W każdym przypadku, gdy państwo członkowskie wycofuje zatwierdzenie spółki nadzoru należącej do tej samej grupy spółek, państwa członkowskie, które zatwierdziły spółki nadzoru należące do tej samej grupy, zawieszają zatwierdzenia tych spółek na okres nieprzekraczający trzech miesięcy w celu przeprowadzenia niezbędnego dochodzenia, aby sprawdzić, czy spółki nadzoru również wykazują nieprawidłowości stwierdzone w przypadku spółki nadzoru, której zatwierdzenie zostało wycofane.

Do celów stosowania akapitu pierwszego, do grupy spółek zalicza się wszystkie spółki, których kapitał stanowi własność, bezpośrednio lub pośrednio, w ponad 50 % jednej spółki macierzystej, jak również samą spółkę macierzystą.

Artykuł 22

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o zatwierdzeniu spółek nadzoru.

2. Państwo członkowskie, które wycofuje lub zawiesza zatwierdzenie, niezwłocznie powiadamia o tym inne państwa członkowskie i Komisję, wskazując nieprawidłowości, które doprowadziły do wycofania lub zawieszenia.

Powiadomienie państw członkowskich przesyłane jest do organów centralnych państw członkowskich, których wykaz znajduje się w załączniku XIII.

3. Komisja okresowo publikuje w celach informacyjnych uaktualniony wykaz spółek nadzoru zatwierdzonych przez państwa członkowskie.

Artykuł 23

1. Świadectwa określone w art. 17 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. c) wydane po dacie wycofania lub zawieszenia zezwolenia są nieważne.

2. Państwa członkowskie nie uznają świadectw określonych w art. 17 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. c), jeżeli w świadectwach tych wykryją nieprawidłowości lub braki. Gdy takie świadectwa zostały wydane przez spółkę nadzoru zatwierdzoną przez inne państwo członkowskie, państwo członkowskie, które wykryło nieprawidłowości, powiadamia o zaistniałej sytuacji państwo członkowskie, które dokonało zatwierdzenia.

Artykuł 24

1. Państwa członkowskie mogą zwolnić eksporterów z obowiązku przedstawienia dowodu wymaganego na mocy art. 17 innego niż dokument przewozowy lub jego elektroniczny odpowiednik, o którym mowa w art. 17 ust. 3 w przypadku zgłoszenia wywozowego uprawniającego do refundacji, w przypadku gdy:

a) zróżnicowana część refundacji nie przekracza:

   (i) 2 400 EUR, w przypadku gdy kraj trzeci lub terytorium miejsca przeznaczenia są wymienione w załączniku XIV;

   (ii) 12 000 EUR, w przypadku gdy kraj trzeci lub terytorium miejsca przeznaczenia nie są wymienione w załączniku XIV; lub

b) port miejsca przeznaczenia jest położony w oddalonej strefie refundacji w odniesieniu do danego produktu.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 lit. b), stosuje się wyłącznie w przypadku spełnienia następujących warunków:

a) produkty są przewożone w kontenerach, a przewóz kontenerów do portu rozładunku odbywa się drogą morską;

b) dokument przewozowy wymienia jako miejsce przeznaczenia kraj wymieniony w zgłoszeniu wywozowym lub port zazwyczaj wykorzystywany do rozładunku produktów przeznaczonych dla kraju przyległego, który jest krajem przeznaczenia wymienionym w zgłoszeniu wywozowym;

c) dowód rozładunku jest przedstawiony zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. a), b) lub c).

Na wniosek eksportera, w przypadku kontenerowego transportu drogą morską, państwo członkowskie może zaakceptować dowód rozładunku, o którym mowa w lit. c) akapit pierwszy, w postaci informacji odpowiadających informacjom zawartym w dokumencie rozładunku, jeżeli zostały one wygenerowane przez system informacyjny zarządzany przez stronę trzecią odpowiedzialną za przewóz kontenerów do miejsca przeznaczenia i ich rozładunek tam, pod warunkiem że wymieniona strona trzecia specjalizuje się w takiej działalności, a bezpieczeństwo systemu informacyjnego jest zatwierdzone przez państwo członkowskie jako spełniające kryteria ustanowione w mającej zastosowanie do danego okresu wersji jednej z międzynarodowo zatwierdzonych norm ustanowionych w pkt 3 lit. B) załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 885/2006.

Dowód rozładunku może być przedstawiony zgodnie z lit. c) akapit pierwszy lub zgodnie z akapitem drugim, przy czym eksporter nie ma obowiązku udowodnienia, że przedsięwziął odpowiednie kroki w celu uzyskania dokumentu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) lub b).

3. Kwalifikowalność do zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 lit. a), jest automatyczna, z wyjątkiem zastosowania ust. 4.

Kwalifikowalność do zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 lit. b), przyznaje się na okres trzech lat w drodze pisemnego zezwolenia wydanego przed dokonaniem wywozu na wniosek eksportera. Eksporterzy korzystający z tych zezwoleń powołują się na numer takiego zezwolenia we wniosku o płatność.

4. Jeżeli państwo członkowskie uważa, że produkty, w odniesieniu do których eksporter ubiega się o zwolnienie w ramach niniejszego artykułu, zostały wywiezione do kraju innego niż kraj wymieniony w zgłoszeniu wywozowym, lub do kraju poza właściwą oddaloną strefą refundacji, dla której ustalono refundację, lub że eksporter dokonał sztucznego podziału czynności wywozowych w celu skorzystania ze zwolnienia, państwo członkowskie natychmiast cofa danemu eksporterowi kwalifikowalność do jakiegokolwiek zwolnienia w ramach niniejszego artykułu.

Dany eksporter nie może kwalifikować się do żadnych innych zwolnień w ramach niniejszego artykułu przez kolejne dwa lata od daty cofnięcia.

W przypadku cofnięcia kwalifikowalności przestaje obowiązywać uprawnienie do refundacji wywozowej w odniesieniu do danych produktów, a refundację należy zwrócić, chyba że eksporter może dostarczyć dowód wymagany na mocy art. 17 w odniesieniu do tych produktów.

Ponadto przestaje obowiązywać uprawnienie do refundacji wywozowej w odniesieniu do produktów objętych zgłoszeniem wywozowym dokonanym po dacie czynu, który doprowadził do cofnięcia kwalifikowalności, a refundację należy zwrócić, chyba że eksporter może dostarczyć dowód wymagany na mocy art. 17 w odniesieniu do tych produktów.

Artykuł 25

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 15 i bez uszczerbku dla przepisów art. 27, część refundacji jest wypłacana na wniosek eksportera, gdy tylko został przedstawiony dowód, że produkt opuścił obszar celny Wspólnoty.

2. Część refundacji określoną w ust. 1 oblicza się przy użyciu najniższej stawki refundacji obniżonej o 20 % różnicy między stawką wyznaczoną wcześniej a stawką najniższą, przy czym zaniechanie ustalenia stawki uważa się za stawkę najniższą.

W przypadku gdy kwota do wypłacenia nie przewyższa 2 000 EUR, państwo członkowskie może odroczyć płatność tej kwoty aż do momentu wypłaty całości refundacji, z wyjątkiem przypadku, gdy eksporter oświadcza, że nie wystąpi z wnioskiem o wypłatę następnej kwoty za dany wywóz.

3. W przypadku gdy miejsce przeznaczenia wskazane w polu 7 wydanego pozwolenia z wcześniejszym wyznaczeniem refundacji nie jest przestrzegane:

a) jeżeli stawka refundacji odpowiadająca faktycznemu miejscu przeznaczenia jest równa lub wyższa od stawki refundacji dla miejsca przeznaczenia wskazanego w polu 7, stosuje się tę ostatnią;

b) jeżeli stawka refundacji odpowiadająca faktycznemu miejscu przeznaczenia jest niższa od stawki refundacji dla miejsca przeznaczenia wskazanego w polu 7, wypłaca się refundację:

   — wynikającą z zastosowania stawki odpowiadającej faktycznemu miejscu przeznaczenia,

   — obniżoną, z wyjątkiem przypadku siły wyższej, o 20 % różnicy między refundacją dla miejsca przeznaczenia wskazanego w polu 7 a refundacją dla faktycznego miejsca przeznaczenia.

Do celów niniejszego artykułu pod uwagę bierze się stawki refundacji obowiązujące w dniu, w którym został złożony wniosek o wydanie pozwolenia. Stawki te wyrównywane są, gdzie jest to stosowne, w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego lub deklaracji płatności.

W przypadku gdy przepisy akapitu pierwszego i drugiego niniejszego ustępu i art. 48 stosuje się do tej samej czynności wywozu, kwota wynikająca z akapitu pierwszego jest zmniejszona o karę przewidzianą w art. 48.

4. W przypadku gdy stawka refundacji została ustalona w drodze przetargu i gdy stosowny kontrakt stanowi o obowiązkowym miejscu przeznaczenia, żadne okresowe ustalenie refundacji lub fakt, że żadna taka refundacja nie jest ustalona dla tego obowiązkowego miejsca przeznaczenia w dniu złożenia wniosku o pozwolenie lub w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego, nie będzie brane pod uwagę do celów wyznaczenia najniższej stawki refundacji.

Artykuł 26

1. Przepisy ust. 2–5 stosuje się w przypadku, gdy produkt jest wywieziony na podstawie pozwolenia na wywóz lub świadectwa o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji z klauzulą obowiązkowego miejsca przeznaczenia.

2. W przypadku gdy produkt nie dotarł do obowiązkowego miejsca przeznaczenia, wypłacona będzie tylko część refundacji wynikająca ze stosowania art. 25 ust. 2.

3. W przypadku gdy produkt na skutek działania siły wyższej jest dostarczony do innego miejsca przeznaczenia niż to, dla którego wystawiono pozwolenie, refundacja jest wypłacana na wniosek eksportera, jeżeli przedstawi on dowód działania siły wyższej i dowód przybycia produktu do miejsca przeznaczenia; dowód przybycia do miejsca przeznaczenia jest przedstawiany zgodnie z przepisami art. 16 i 17.

4. W przypadku gdy stosuje się ust. 3, stosowana refundacja jest równa refundacji ustalanej dla faktycznego miejsca przeznaczenia, bez możliwości uzyskania kwoty wyższej od kwoty refundacji stosowanej do miejsca przeznaczenia wskazanego w polu 7 pozwolenia wydanego z wcześniej wyznaczoną refundacją.

Stawki refundacji podlegają dostosowaniu, gdzie jest to stosowne, w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego lub deklaracji płatności.

5. Aby kwalifikować się do wcześniej wyznaczonej refundacji, w przypadku gdy produkt jest wywożony na podstawie pozwolenia wydanego na podstawie art. 47 rozporządzenia (WE) nr 376/2008 oraz gdy refundacja jest zróżnicowana w zależności od miejsca przeznaczenia, eksporter musi przedstawić, oprócz dowodów określonych w art. 17 niniejszego rozporządzenia, dowód, że produkt został dostarczony do kraju trzeciego przywozu organowi określonemu w zaproszeniu do składania ofert, do którego odnosi się zezwolenie.

Sekcja 3

Szczególne środki ochrony interesów finansowych Wspólnoty

Artykuł 27

1. W przypadku gdy:

a) istnieją poważne wątpliwości dotyczące faktycznego miejsca przeznaczenia produktu; lub

b) istnieje podejrzenie, że produkt może zostać ponownie przywieziony do Wspólnoty z powodu różnicy między kwotą refundacji w odniesieniu do wywożonego produktu a kwotą niepreferencyjnej należności przywozowej, stosowanej do identycznego produktu w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego; lub

c) istnieją konkretne podejrzenia, że produkt będzie ponownie przywieziony do Wspólnoty w niezmienionym stanie lub po przetworzeniu w kraju trzecim, bez opłat celnych lub po obniżonej stawce należności przywozowych;

jednolita stawka refundacji lub część refundacji określona w art. 25 ust. 2 zostaje wypłacona tylko wtedy, gdy produkt opuścił obszar celny Wspólnoty zgodnie z przepisami art. 7, oraz:

(i) w przypadku refundacji niezróżnicowanej, produkt został przywieziony do kraju trzeciego w ciągu dwunastu miesięcy od daty przyjęcia zgłoszenia wywozowego lub był poddany istotnemu przetworzeniu lub istotnej obróbce w tym terminie, w rozumieniu art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;

(ii) w przypadku refundacji zróżnicowanej w zależności od miejsca przeznaczenia, produkt został przywieziony w niezmienionym stanie w terminie dwunastu miesięcy od dnia przyjęcia zgłoszenia wywozowego w określonym kraju trzecim.

Przepisy art. 16 i 17 stosuje się do przywozu do krajów trzecich.

Ponadto właściwe organy państw członkowskich mogą wymagać okazania dodatkowych dowodów dotyczących wszystkich refundacji, potwierdzających, że produkt został faktycznie wprowadzony do obrotu w kraju trzecim przywozu lub został poddany istotnemu przetworzeniu lub istotnej obróbce w rozumieniu art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Dodatkowe terminy mogą zostać przyznane na warunkach przewidzianych w art. 46 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie stosują przepisy ust. 1 z własnej inicjatywy, a także na żądanie Komisji.

Przepisy dotyczące przypadku określonego w ust. 1 lit. b) nie mają zastosowania, jeżeli konkretne okoliczności danej transakcji, biorąc w szczególności pod uwagę koszty transportu, prawdopodobnie wykluczają ryzyko ponownego przywozu. Ponadto państwa członkowskie mogą nie stosować tych przepisów, jeżeli kwota refundacji jest równa lub niższa od 500 EUR dla danego zgłoszenia wywozowego.

3. W przypadku gdy stosuje się ust. 1, a produkt, po opuszczeniu obszaru celnego Wspólnoty, zaginął w tranzycie w wyniku działania siły wyższej:

a) w przypadku refundacji niezróżnicowanej wypłaca się całkowitą kwotę refundacji;

b) w przypadku refundacji zróżnicowanej wypłaca się część refundacji określoną zgodnie z art. 25.

4. Przepisy ust. 1 stosuje się przed wypłaceniem refundacji.

Jednakże refundacja jest uważana za nienależną i musi zostać zwrócona, jeżeli właściwy organ stwierdzi, nawet po wypłaceniu refundacji:

a) że produkt został zniszczony lub uszkodzony przed wprowadzeniem do obrotu w państwie trzecim lub przed poddaniem go w państwie trzecim istotnej obróbce lub istotnemu przetworzeniu w rozumieniu art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, chyba że eksporter może wykazać, zgodnie z wymogami właściwych organów, że wywóz został dokonany w takich warunkach ekonomicznych, że produkt mógł być należycie wprowadzony do obrotu w państwie trzecim, bez uszczerbku dla przepisów art. 28 ust. 2 akapit drugi niniejszego rozporządzenia;

b) że produkt objęty został w państwie trzecim procedurą zawieszenia ceł, 12 miesięcy od dnia wywozu ze Wspólnoty, bez poddania go w państwie trzecim jakiejkolwiek istotnej obróbce lub istotnemu przetworzeniu w rozumieniu art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 i wywóz ten nie został dokonany w ramach normalnej transakcji handlowej;

c) że wywieziony produkt został ponownie przywieziony do Wspólnoty, nie będąc uprzednio poddany istotnej obróbce lub przetworzeniu w rozumieniu art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, niepreferencyjna stawka celna w przywozie jest niższa od przyznanej refundacji, a wywóz nie był dokonany w ramach normalnej transakcji handlowej;

d) że produkty wymienione w załączniku XV są ponownie przywiezione do Wspólnoty:

— po uprzedniej obróbce lub przetworzeniu w państwie trzecim bez osiągnięcia poziomu przetworzenia przewidzianego w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, oraz

— stosuje się do nich obniżoną lub zerową stawkę celną w przywozie raczej niż stawkę niepreferencyjną.

Państwa członkowskie powiadamiają bezzwłocznie Komisję, jeżeli stwierdzą, że produkty inne niż wymienione w załączniku XV mogą spowodować zakłócenia w handlu.

Przepisów lit. c) i d) nie stosuje się w przypadku, gdy stosuje się przepisy tytułu VI rozdział 2 („Towary powracające") rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 lub gdy produkty zostały ponownie przywiezione dwa lata po dniu dokonania wywozu.

Przepisów art. 48 nie stosuje się do przypadków określonych w lit. b), c) i d).

Sekcja 4

Przypadki nieprzyznania refundacji

Artykuł 28

1. Nie przyznaje się żadnej refundacji w odniesieniu do produktów, których jakość przyjęta w obrocie nie jest należyta i uczciwa w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego.

Produkty odpowiadają wymogowi ustanowionemu w akapicie pierwszym, jeżeli mogą być wprowadzone do obrotu na obszarze Wspólnoty w normalnych warunkach i zgodnie z opisem znajdującym się we wniosku o przyznanie refundacji oraz, jeżeli produkty te są przeznaczone do spożycia przez ludzi, ich użycie w tym celu nie jest wykluczone lub istotnie ograniczone z powodu ich cech charakterystycznych albo ich stanu.

Zgodność produktów z wymogami ustanowionymi w akapicie pierwszym bada się zgodnie z normami lub praktykami obowiązującymi we Wspólnocie.

Jednakże refundacje przyznaje się również, jeżeli w kraju przeznaczenia wywożone produkty podlegają szczególnym obowiązkowym warunkom, w szczególności warunkom sanitarnym lub zdrowia, które nie odpowiadają normom lub praktykom obowiązującym we Wspólnocie. Obowiązkiem eksportera jest wykazanie, na żądanie właściwego organu, że produkty spełniają powyższe obowiązkowe wymogi w kraju przeznaczenia.

Ponadto odnośnie do niektórych produktów mogą być przyjęte przepisy szczególne.

2. W przypadku gdy jakość handlowa produktu, który opuścił obszar celny Wspólnoty, była solidna i właściwa, korzysta on z uprawnienia do części refundacji obliczonej zgodnie z art. 25 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy stosuje się art. 27. Jednakże traci on to uprawnienie, jeżeli istnieją dowody, że:

— ich jakość handlowa nie jest już solidna i właściwa z powodu ukrytej wady, która ujawniła się później,

— nie mógł być sprzedany konsumentowi finalnemu, ponieważ termin przydatności do spożycia był zbyt bliski daty wywozu.

Jeżeli istnieją dowody, że jakość handlowa produktu nie jest już solidna i właściwa przed zakończeniem przywozowych formalności celnych w kraju trzecim, nie jest on uprawniony do zróżnicowanej części refundacji.

3. Nie przyznaje się żadnej refundacji, jeżeli produkty przekroczą najwyższy dopuszczalny poziom radioaktywności dopuszczony przez ustawodawstwo wspólnotowe. Poziomami stosowanymi do produktów, niezależnie od ich pochodzenia, są poziomy określone w art. 2. ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 733/2008 [1].

Artykuł 29

1. Nie przyznaje się żadnej refundacji w odniesieniu do wywozu podlegającego wywozowej opłacie wyrównawczej lub innej opłacie wywozowej wyznaczonej wcześniej lub w drodze przetargu.

2. Jeżeli w przypadku produktu złożonego wywozowa opłata wyrównawcza lub inna opłata wywozowa ustalona jest wcześniej na podstawie jednego lub kilku składników produktu, nie przyznaje się żadnej refundacji w odniesieniu do tego składnika lub tych składników.

Artykuł 30

Nie przyznaje się żadnej refundacji w odniesieniu do produktów sprzedawanych lub rozprowadzanych na pokładzie statków, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że zostaną ponownie wprowadzone do Wspólnoty bez cła na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 [2].

ROZDZIAŁ 2

Zaliczka na poczet refundacji

Artykuł 31

1. Na wniosek eksportera państwa członkowskie, z chwilą przyjęcia zgłoszenia wywozowego, wypłacają w formie zaliczki całość lub część refundacji, pod warunkiem że zostanie wniesione zabezpieczenie, którego wysokość jest równa kwocie tej zaliczki, podwyższonej o 10 %.

Państwa członkowskie mogą określić warunki, na których będzie możliwe złożenie wniosku o zaliczkę części refundacji.

2. Kwota zaliczki jest obliczana przy użyciu stawki refundacji stosowanej do danego miejsca przeznaczenia, dostosowanej, gdzie jest to właściwe, przez inne kwoty przewidziane w ustawodawstwie wspólnotowym.

3. Państwa członkowskie mogą nie stosować przepisów ust. 1, jeżeli kwota do zapłacenia nie przekracza 2 000 EUR.

---

[1] Dz.U. L 201 z 30.7.2008, s. 1.

[2] Dz.U. L 105 z 23.4.1983, s. 1.

Artykuł 32

1. Jeżeli kwota wypłacona w formie zaliczki jest wyższa od kwoty faktycznie należnej w przypadku danej czynności wywozu lub równoważnej czynności wywozu, właściwy organ wszczyna niezwłocznie procedurę przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85 w celu zwrotu przez eksportera różnicy między tymi dwiema kwotami, powiększonej o 10 %.

Jednakże dodatkowej 10 % podwyżki nie zwraca się w przypadku gdy z powodu działania siły wyższej:

— dowody przewidziane na mocy niniejszego rozporządzenia w celu skorzystania z refundacji nie mogą zostać przedstawione, lub

— produkt dotarł do innego miejsca przeznaczenia niż to, dla którego została obliczona zaliczka.

2. W przypadku gdy produkt nie przybył do miejsca przeznaczenia, dla którego została obliczona zaliczka, wskutek nieprawidłowości popełnionej przez stronę trzecią na szkodę eksportera, a ten ostatni niezwłocznie informuje o tym właściwy organ z własnej inicjatywy i w formie pisemnej, zwracając równocześnie refundację wypłaconą w formie zaliczki, podwyżka przewidziana w ust. 1 jest ograniczona do odsetek należnych za okres, który upłynął między otrzymaniem zaliczki refundacji a jej zwrotem, obliczonych zgodnie z przepisami art. 49 ust. 1 akapit czwarty.

Akapitu pierwszego nie stosuje się w przypadku gdy właściwy organ zawiadomił już eksportera o zamiarze przeprowadzenia kontroli lub jeżeli eksporter dowiedział się o tym zamiarze w inny sposób.

3. Wywóz, po ponownym przywozie w ramach systemu towarów powracających, produktów ekwiwalentnych oznaczonych tym samym kodem Nomenklatury Scalonej uważa się za równoważny, jeżeli są spełnione warunki ustanowione w art. 44 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 376/2008.

Akapit pierwszy stosuje się tylko wówczas, gdy system towarów powracających jest stosowany w państwie członkowskim, w którym zostało przyjęte zgłoszenie wywozowe obejmujące pierwotny wywóz lub w państwie członkowskim pochodzenia zgodnie z art. 15 dyrektywy Rady 97/78/WE [1].

TYTUŁ III

INNE RODZAJE WYWOZU I PRZYPADKI SZCZEGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

Miejsca przeznaczenia uważane za wywóz ze Wspólnoty i zaopatrywanie w prowiant

Artykuł 33

1. Do celów niniejszego rozporządzenia, za wywóz poza obszar celny Wspólnoty uważa się:

a) dostawy we Wspólnocie mające na celu zaopatrzenie w prowiant:

— statków pełnomorskich,

— samolotów obsługujących linie międzynarodowe, włącznie z liniami wewnątrzwspólnotowymi;

b) dostawy dla organizacji międzynarodowych ustanowionych na terytorium Wspólnoty;

c) dostawy dla sił zbrojnych stacjonujących na terytorium państwa członkowskiego, ale nie znajdujących się pod jego dowództwem.

2. Ustęp 1 stosuje się tylko wtedy, gdy produkty tego samego rodzaju przywiezione z krajów trzecich w celu takiego użycia zwolnione są z należności przywozowych w danym państwie członkowskim.

3. Dostawy produktów do składów znajdujących się we Wspólnocie i należących do organizacji międzynarodowych wyspecjalizowanych w pomocy humanitarnej w celu ich użycia w akcjach pomocy żywnościowej w krajach trzecich uważa się za wywóz poza obszar celny Wspólnoty.

Zezwolenia na stosowanie przepisów akapitu pierwszego udziela właściwy organ państwa członkowskiego składowania, który ustala status celny składu i podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, aby dane produkty dotarły do miejsca przeznaczenia.

4. Przepisów art. 5 ust. 7 nie stosuje się do dostaw objętych niniejszym artykułem. Jednakże państwa członkowskie mogą podjąć odpowiednie środki w celu zezwolenia na kontrole produktów.

Artykuł 34

1. W przypadku dostaw określonych w art. 33 i 41 państwa członkowskie mogą, bez względu na przepisy art. 5, zezwolić na zastosowanie następującej procedury w odniesieniu do wypłaty refundacji. Eksporterzy, którym zezwolono na stosowanie tej procedury nie mogą stosować w tym samym czasie normalnej procedury w odniesieniu do tych samych produktów.

Zezwolenie może być ograniczone do niektórych miejsc załadunku w państwie członkowskim wywozu. Zezwolenie może obejmować załadunek w innych państwach członkowskich, w takim przypadku stosuje się art. 8.

2. W odniesieniu do produktów, które są ładowane, co miesiąc, jak przewidziano w niniejszym artykule, do określania stosowanej stawki refundacji pod uwagę bierze się ostatni dzień miesiąca.

Termin operacyjny dla kursu wymiany mający zastosowanie do refundacji to termin, o którym mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1913/2006.

3. Jeżeli refundacja jest wyznaczona w drodze przetargu, pozwolenie musi być ważne ostatniego dnia miesiąca.

4. Eksporterzy muszą prowadzić rejestr zawierający następujące informacje:

a) dane szczegółowe konieczne do identyfikacji produktów zgodnie z przepisami art. 5 ust. 4;

[1] Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

b) nazwę lub numer rejestrowy statku(-ów) lub samolotu, na które zostały załadowane produkty;

c) datę załadunku.

Dane szczegółowe wskazane w akapicie pierwszym wprowadza się do rejestru najpóźniej pierwszego roboczego dnia po załadunku. Jednakże w przypadku gdy załadunek odbywa się w innym państwie członkowskim, dane te umieszcza się w rejestrze nie później niż pierwszego roboczego dnia po dniu, w którym eksporter musiał zostać poinformowany, że produkty zostały załadowane.

Eksporterzy współpracują w zakresie kontroli, które państwa członkowskie uznają za konieczne, i prowadzą rejestry przez co najmniej trzy lata, począwszy od końca bieżącego roku kalendarzowego.

5. Państwa członkowskie mogą zdecydować, aby rejestr został zastąpiony dokumentami stosowanymi w przypadku dostaw, na których organy celne poświadczyły datę załadunku.

6. Przepisy ust. 2–5 stosuje się odpowiednio do dostaw określonych w art. 33 ust. 1 lit. b) i c).

Artykuł 35

1. Do celów art. 33 ust. 1 lit. a) produkty, które zostały przygotowane przed załadunkiem, przeznaczone do spożycia na pokładzie samolotu lub statków pasażerskich, włącznie z promami, uważa się za przygotowane na pokładzie takich środków transportu.

2. Ustęp 1 stosuje się jedynie pod warunkiem, że przed przygotowaniem produktów eksporter przedstawi wystarczające dowody dotyczące ilości, rodzaju i cech produktów podstawowych, w odniesieniu do których ubiega się o refundację.

3. Ustalenia dotyczące magazynu żywności przewidziane w art. 37 mogą być stosowane do przygotowanych produktów określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 36

1. Refundacji nie wypłaca się, jeżeli produkt, dla którego zostało przyjęte zgłoszenie wywozowe, nie przybył w niezmienionym stanie do jednego z miejsc przeznaczenia objętych art. 33 w terminie 60 dni od daty takiego przyjęcia.

2. Artykuł 7 ust. 3 i 4 stosuje się w przypadkach przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Jeżeli przed dotarciem do jednego z miejsc przeznaczenia objętego art. 33 produkt objęty zgłoszeniem wywozowym przekracza terytorium Wspólnoty inne niż terytorium państwa członkowskiego, na którym zostało przyjęte zgłoszenie, dowód, że produkt ten przybył do określonego miejsca przeznaczenia jest przedstawiany w postaci egzemplarza kontrolnego T5.

W egzemplarzu kontrolnym wypełnia się pola 33, 103, 104 i, gdzie to właściwe, pole 105. W polu 104 znajduje się odpowiednia adnotacja.

4. Formularz 302, który dołącza się do produktów dostarczanych dla sił zbrojnych na mocy art. 33 ust. 1 lit. c), uważa się za równoważny z egzemplarzem kontrolnym T5 określonym w ust. 3 niniejszego artykułu, pod warunkiem że przyjęcie produktów jest poświadczone na formularzu przez właściwe władze wojskowe.

Artykuł 37

1. Państwa członkowskie mogą wypłacić eksporterom refundację w formie zaliczki, na szczególnych warunkach określonych poniżej, jeżeli został przedstawiony dowód, że produkty zostały umieszczone, w terminie 30 dni od przyjęcia zgłoszenia wywozowego i z wyjątkiem przypadku siły wyższej, w pomieszczeniach podlegających kontroli celnej w celu zaopatrzenia w prowiant we Wspólnocie:

a) statków pełnomorskich; lub

b) samolotów wykonujących loty międzynarodowe, włącznie z lotami wewnątrzwspólnotowymi; lub

c) platform wiertniczych lub wydobywczych określonych w art. 41.

Pomieszczenia podlegające kontroli celnej, zwane dalej „magazynami żywności", oraz właściciele magazynów podlegają specjalnemu zatwierdzeniu do celów niniejszego artykułu.

2. Państwa członkowskie, na których terytorium znajdują się magazyny żywności, zatwierdzają tych właścicieli magazynów i te magazyny żywności, dających niezbędne gwarancje. Zatwierdzenie może być wycofane.

Zatwierdza się tylko tych właścicieli magazynów, którzy zobowiązują się na piśmie:

a) umieścić produkty w nienaruszonym stanie lub zamrożone i/lub po zapakowaniu w celu zaopatrzenia w prowiant we Wspólnocie na pokładach:

   — statków pełnomorskich, lub

   — samolotów wykonujących loty międzynarodowe, włącznie z lotami wewnątrzwspólnotowymi, lub

   — platform wiertniczych lub wydobywczych określonych w art. 41;

b) prowadzić rejestr, umożliwiający właściwemu organowi przeprowadzenie wszelkich niezbędnych kontroli i który wskazuje, w szczególności:

   — datę wprowadzenia żywności do magazynu,

   — numery seryjne dokumentów celnych, które są dołączone do produktów oraz dane szczegółowe dotyczące danego urzędu celnego,

— informacje niezbędne do identyfikacji produktów na podstawie art. 5 ust. 4,

— datę opuszczenia przez produkty magazynu żywności,

— numer rejestrowy i nazwy (jeżeli istnieją) statków lub samolotów, na których pokłady produkty zostały załadowane lub nazwę magazynu, do którego są przekazywane,

— datę załadunku;

c) prowadzić ten rejestr przez co najmniej trzy lata, począwszy od końca bieżącego roku kalendarzowego;

d) współpracować w zakresie kontroli, w szczególności kontroli okresowych, jeśli właściwy organ uzna za stosowne sprawdzenie zgodności z niniejszym ustępem;

e) wpłacić kwoty, które będą od nich wymagane z tytułu zwrotu refundacji, w przypadku gdy stosuje się art. 39.

3. Kwoty wypłacane na rzecz eksportera na podstawie ust. 1 zostają zaksięgowane jako płatność organu wypłacającego zaliczkę.

Artykuł 38

1. W przypadku gdy zgłoszenie wywozowe zostało przyjęte w państwie członkowskim, w którym znajduje się magazyn żywności, właściwe organy celne umieszczają, po wprowadzeniu towarów do magazynu żywności, na dokumencie krajowym, który będzie użyty w celu otrzymania zaliczki refundacji, adnotację, że produkty są zgodne z art. 37.

2. W przypadku gdy zgłoszenie wywozowe zostało przyjęte w innym państwie członkowskim niż to, w którym znajduje się magazyn żywności, dowód, że produkty zostały umieszczone w magazynie żywności, przedstawia się w postaci egzemplarza kontrolnego T5.

W egzemplarzu kontrolnym T5 wypełnia się pola 33, 103 i 104 oraz, w stosownyh przypadkach, pole 105. Pole 104 formularza kontrolnego T5 zawiera w rubryce „Inne" jeden z wpisów wymienionych w załączniku XVI.

Właściwy urząd celny państwa członkowskiego przeznaczenia umieszcza w egzemplarzu adnotację, że produkty zostały umieszczone w magazynie po sprawdzeniu, że produkty zostały wprowadzone do rejestru przewidzianego w art. 37 ust. 2.

Artykuł 39

1. W przypadku stwierdzenia, że produkt umieszczony w magazynie żywności nie przybył do danego miejsca przeznaczenia albo nie jest w takim stanie, aby można było go wysłać do określonego miejsca przeznaczenia, właściciel magazynu uiszcza ustaloną kwotę właściwemu organowi państwa członkowskiego składowania.

2. Ustaloną kwotę określoną w ust. 1 oblicza się w następujący sposób:

a) ustala się całkowite należności przywozowe stosowane do identycznego produktu dopuszczonego do swobodnego obrotu w państwie członkowskim składowania;

b) kwotę otrzymaną na podstawie lit. a) zwiększa się o 20 %.

Stawką, która ma być stosowana do obliczenia należności przywozowych, jest:

a) stawka stosowana w dniu, w którym produkt przybył do innego miejsca przeznaczenia niż określone, lub w dniu, od którego produkt przestał spełniać warunki wysłania do określonego miejsca przeznaczenia; lub

b) w przypadku gdy nie można ustalić tego dnia, stawka stosowana w dniu stwierdzenia, że nie była przestrzegana klauzula obowiązkowego przeznaczenia.

3. W przypadku gdy właściciel magazynu udowodni, że kwota zaliczki dla danego produktu jest niższa od sumy kwoty obliczonej na podstawie ust. 2, uiszcza on tylko kwotę zaliczki, powiększoną o 20 %.

Jednakże w przypadku gdy kwota jest wypłacona w formie zaliczki w innym państwie członkowskim, zwiększa się ją o 40 %. W takich przypadkach, jeśli chodzi o państwa członkowskie składowania nienależące do Europejskiej Unii Walutowej, taką kwotę wymienia się na walutę krajową państwa członkowskiego składowania, stosując kurs walutowy euro obowiązujący w dniu przyjętym do obliczenia należności celnych określonych w ust. 2 akapit pierwszy lit. a).

4. Płatności przewidziane w niniejszym artykule nie obejmują strat, które nastąpiły podczas składowania w magazynie żywności, powstałych wskutek naturalnych ubytków masy produktów lub pakowania.

Artykuł 40

1. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się magazyn żywności, przeprowadza przynajmniej raz na 12 miesięcy kontrolę bezpośrednią produktów składowanych w magazynie.

Jednakże jeżeli wprowadzenie produktów do magazynu żywności i ich wyprowadzenie są poddane stałym, bezpośrednim kontrolom organów celnych, właściwy organ może ograniczyć weryfikację do kontroli dokumentacji składowanych produktów.

2. Właściwe organy państw członkowskich składowania mogą zezwolić na przeniesienie produktów do innego magazynu żywności.

W takich przypadkach dane szczegółowe drugiego magazynu żywności wprowadza się do rejestru pierwszego magazynu żywności. Drugi magazyn żywności i właściciel magazynu również uzyskują specjalne zatwierdzenie do celów procedury magazynu żywności.

Po umieszczeniu produktów pod dozorem w drugim magazynie żywności drugi właściciel magazynu jest odpowiedzialny za kwoty uiszczane na podstawie art. 39.

3. W przypadku gdy drugi magazyn żywności nie znajduje się w tym samym państwie członkowskim co pierwszy magazyn żywności, dowód, że produkty zostały umieszczone w drugim magazynie przedstawia się w formie oryginału egzemplarza kontrolnego T5, zawierającego jedną z adnotacji określonych w art. 38 ust. 2.

Właściwy urząd celny państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia wpisuje do egzemplarza kontrolnego T5 adnotacje, że produkty zostały wprowadzone do magazynu po sprawdzeniu, że są one wpisane do rejestru przewidzianego w art. 37 ust. 2.

4. W przypadku gdy produkty są wyprowadzane z magazynu żywności i umieszczane na pokładzie statku w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie składowania, dowód umieszczenia na pokładzie przedstawia się zgodnie z art. 36 ust. 3.

5. Dowód objęcia dozorem w innym magazynie żywności, dowód dostarczenia na pokład we Wspólnocie i dowód dostawy określony w art. 41 i art. 42 ust. 3 lit. a) przedstawia się, z wyjątkiem przypadku siły wyższej, w terminie 12 miesięcy od daty wyprowadzenia produktów z magazynu żywności, przy czym art. 46 ust. 3, 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ 2

Przypadki szczególne

Artykuł 41

1. Są traktowane na równi, do celów ustalenia stawki refundacji, z dostawami w rozumieniu w art. 33 ust. 1 lit. a), dostawy prowiantu:

a) dla platform wiertniczych lub wydobywczych, włącznie ze strukturami pomocniczymi zapewniającymi usługi dodatkowe dla tego typu prac, znajdujących się wewnątrz europejskiego szelfu kontynentalnego lub wewnątrz szelfu kontynentalnego nieeuropejskiej części Wspólnoty, ale powyżej strefy trzech mil, począwszy od linii początkowej służącej do ustalenia morza terytorialnego państwa członkowskiego; oraz

b) na pełnym morzu, dla okrętów marynarki wojennej i statków pomocniczych pod banderą państwa członkowskiego.

„Dostawy prowiantu" oznaczają produkty przeznaczone wyłącznie do spożycia na pokładzie.

2. Ustęp 1 stosuje się wyłącznie, gdy stawka refundacji jest wyższa od stawki najniższej.

Państwa członkowskie mogą stosować te przepisy do całości dostaw prowiantu, pod warunkiem że:

a) zostało przedstawione świadectwo dostawy na pokład; oraz

b) w przypadku platform:

— że dostawa odbywa się w ramach czynności związanych z zaopatrzeniem, uznawanych za normalne przez właściwy organ państwa członkowskiego, z którego wysyłane są produkty na platformę. W związku z tym porty lub miejsca załadunku, rodzaje statków — jeżeli dostawa odbywa się drogą morską — i rodzaje opakowań oraz pojemników są, z wyjątkiem przypadku siły wyższej, tymi, które są normalnie używane,

— że statek lub helikopter dostawczy jest eksploatowany przez osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi we Wspólnocie ewidencję, która jest do wglądu i która zawiera wystarczające szczegóły dotyczące rejsu lub lotu.

3. Świadectwa dostawy na pokład przewidziane w ust. 2 lit. a) zawierają kompletne szczegóły dotyczące produktów i/lub inne szczegóły określające platformę lub okręt wojenny lub statek pomocniczy, na które zostały one dostarczone, wraz z datą dostawy. Państwa członkowskie mogą żądać dostarczenia informacji dodatkowych.

Świadectwo jest podpisywane:

a) w przypadku platform: przez osobę, którą właściciel platformy uważa za odpowiedzialną za dostawy na pokład. Właściwy organ podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia autentyczności transakcji. Państwa członkowskie informują Komisję o podjętych środkach;

b) w przypadku okrętów wojennych lub statków pomocniczych: przez władze wojskowe.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2, w przypadku dostaw na platformy, państwa członkowskie mogą zwolnić eksporterów z obowiązku przedstawienia świadectw dostawy na pokład w przypadku dostaw:

a) kwalifikujacych się do refundacji nieprzekraczającej 3 000 EUR za wywóz;

b) zapewniającej odpowiednie gwarancje zgodnie z wymogami państwa członkowskiego, że produkty dotrą do miejsca przeznaczenia; oraz

c) w przypadku gdy przedstawiono dokument przewozowy i dowód płatności.

4. Właściwy organ państwa członkowskiego przyznającego refundację przeprowadza kontrolę ilości deklarowanych jako dostarczonych na platformy, sprawdzając ewidencję eksportera i właściciela statku lub helikoptera dostawczego. Władze te zapewniają również, aby ilości dostaw prowiantu, dostarczanych zgodnie z niniejszym artykułem, nie przekraczały potrzeb załogi.

Do celów akapitu pierwszego, w razie konieczności, można ubiegać się o pomoc ze strony właściwego organu innego państwa członkowskiego.

5. W przypadku gdy art. 8 stosuje się do dostaw na platformę, w polu 104 egzemplarza kontrolnego T5 pod nagłówkiem „Inne" umieszcza się jeden z wpisów wymienionych w załączniku XVII.

6. W przypadku gdy stosuje się art. 37, właściciel magazynu zobowiązuje się odnotować szczegóły dotyczące platformy, na którą wysyłana jest każda przesyłka, nazwę/numer statku/helikoptera dostawczego i datę dostawy na pokład w rejestrze przewidzianym w art. 37 ust. 2 lit. b). Świadectwa dostaw na pokład przewidziane w ust. 3 akapit drugi lit. a) niniejszego artykułu uważa się za część rejestrów.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzona była ewidencja ilości produktów, w podziale według sektorów, które są dostarczane na platformy i które podlegają przepisom niniejszego artykułu.

Artykuł 42

1. W celu ustanowienia stawki refundacji dostawy prowiantu poza Wspólnotę są traktowane na równi z dostawami na mocy art. 33ust. 1 lit. b).

2. W przypadku gdy stawka refundacji różni się w zależności od miejsca przeznaczenia, ust. 1 stosuje się, pod warunkiem że zostanie przedstawiony dowód, że produkty faktycznie dostarczone na pokład są tymi samymi, które opuściły w tym celu obszar celny Wspólnoty.

3. Do celów niniejszego artykułu „dostawa bezpośrednia" oznacza dostawę kontenera lub niepodzielnej partii produktów, która jest umieszczona na pokładzie statku.

4. Dowód określony w ust. 2 przedstawia się w następujący sposób:

a) dowód bezpośredniej dostawy na pokład w celu zaopatrzenia w prowiant przedstawia się w postaci dokumentu celnego lub dokumentu kontrasygnowanego przez organy celne państwa trzeciego, w którym ma miejsce dostawa na pokład; dokument ten może być wystawiony zgodnie ze wzorem przedstawionym w załączniku XVIII.

   Muszą one być wypełnione w jednym lub w kilku językach urzędowych Wspólnoty i w języku używanym w danym kraju trzecim;

b) w przypadku gdy wywiezione produkty nie są przedmiotem dostawy bezpośredniej i podlegają dozorowi celnemu w państwie trzecim przeznaczenia, przed dostawą na pokład w celu zaopatrzenia w prowiant, dowód dostawy na pokład przedstawia się w postaci następujących dokumentów:

   — dokumentu celnego lub dokumentu kontrasygnowanego przez organy celne kraju trzeciego, zaświadczającego, że zawartość kontenera lub niepodzielnej partii produktów została umieszczona w magazynie żywności i że produkty tam umieszczone będą użyte wyłącznie w celu zaopatrzenia w prowiant; dokument ten może być sporządzony zgodnie ze wzorem przedstawionym w załączniku XVIII, oraz

   — dokumentu celnego lub dokumentu kontrasygnowanego przez organy celne kraju trzeciego, w którym ma miejsce dostawa na pokład, zaświadczającego, że wszystkie produkty w kontenerze lub niepodzielnych przesyłkach definitywnie opuściły magazyn żywności i zostały dostarczane na pokład oraz wyszczególniającego ilość dostaw częściowych już dokonanych; dokumenty takie mogą być sporządzone zgodnie ze wzorem przedstawionym w załączniku XVIII;

c) w przypadku gdy nie można przedstawić dokumentów określonych w lit. a) i lit. b) tiret drugie, państwo członkowskie może przyjąć dowód w formie świadectwa przyjęcia podpisanego przez kapitana statku lub przez innego oficera, opatrzonego pieczęcią statku.

   W przypadku gdy nie można przedstawić dokumentów określonych w lit. b) tiret drugie, państwo członkowskie może przyjąć dowód w formie świadectwa przyjęcia podpisanego przez pracownika linii lotniczej i opatrzonego pieczęcią tej linii lotniczej;

d) dokumenty określone w lit. a) i w lit. b) tiret drugie nie mogą zostać przyjęte przez państwa członkowskie, chyba że zawierają wszystkie szczegóły dotyczące produktów dostarczonych na pokład i wskazują datę dostawy, numer rejestrowy i, jeżeli istnieje, nazwę statku lub statków lub samolotów. Aby upewnić się, że ilości dostarczone w celu zaopatrzenia w prowiant odpowiadają normalnym potrzebom załogi i pasażerów danego statku lub samolotu, państwa członkowskie mogą żądać dostarczenia dodatkowych informacji lub dokumentów.

5. W każdym przypadku kopia lub fotokopia dokumentu przewozowego, jak również dokument potwierdzający dokonania płatności za dostawę prowiantu, muszą być przedłożone na poparcie wniosku o wypłatę.

6. Produkty objęte uzgodnieniami określonymi w art. 37 nie mogą być użyte w celu dostaw zgodnie z ust. 4 lit. b) niniejszego artykułu.

7. Artykuł 24 stosuje się odpowiednio.

8. Artykułu 34 nie stosuje się do przypadków objętych niniejszym artykułem.

Artykuł 43

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 161 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, produkty rolne wysyłane na wyspę Helgoland są uważane za wywiezione do celów przepisów dotyczących wypłaty refundacji.

2. Produkty wysyłane do San Marino nie są uważane za wywiezione do celów stosowania przepisów dotyczących refundacji.

Artykuł 44

1. Nie można przyznać refundacji w odniesieniu do produktów wywożonych ponownie na podstawie art. 883 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 z wyjątkiem przypadku, gdy wnioski o zwrot lub umorzenie należności przywozowych są następnie odrzucone i jeżeli inne warunki przyznania refundacji zostały spełnione.

2. W przypadku gdy produkty są ponownie wywożone w ramach procedury określonej w ust. 1, odniesienie do tej procedury umieszcza się w dokumencie określonym w art. 5 ust. 4.

Artykuł 45

W przypadku wywozu produktów przeznaczonych dla:

— sił zbrojnych stacjonujących w kraju trzecim, znajdujących się pod dowództwem państwa członkowskiego lub organizacji międzynarodowej, której członkiem jest przynajmniej jedno państwo członkowskie,

— organizacji międzynarodowych ustanowionych w kraju trzecim, których członkiem jest przynajmniej jedno państwo członkowskie,

— przedstawicielstw dyplomatycznych ustanowionych w kraju trzecim,

w odniesieniu do których eksporter nie może przedstawić dowodu przewidzianego w art. 17 ust. 1 lub 2, uważa się, że produkt został przywieziony do kraju trzeciego, w którym stacjonują siły zbrojne lub mają swoją siedzibę organizacje międzynarodowe lub przedstawicielstwa dyplomatyczne, po przedstawieniu dowodu zapłaty za produkty i potwierdzenia dostawy wydanego przez dane siły zbrojne, organizację międzynarodową lub przedstawicielstwo dyplomatyczne w danym kraju trzecim.

TYTUŁ IV

PROCEDURA WYPŁATY REFUNDACJI

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 46

1. Refundacje wypłacane są tylko na specjalny wniosek eksportera przez państwo członkowskie, na którego terytorium zostało przyjęte zgłoszenie wywozowe.

Wniosek o refundację sporządza się:

a) w formie pisemnej; państwa członkowskie mogą przewidzieć specjalny formularz do tego celu; lub

b) za pomocą przekazu komputerowego zgodnie z przepisami ustanowionymi przez właściwe organy.

Jednakże państwa członkowskie mogą zadecydować, że wnioski o refundację muszą być wyłącznie sporządzone według jednej z metod określonych w akapicie drugim.

Do celów niniejszego ustępu, przepisy art. 199 ust. 2 i 3 oraz art. 222, 223 i 224 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 stosuje się odpowiednio.

2. Z wyjątkiem przypadku siły wyższej, dokumenty dotyczące wypłaty refundacji lub zwolnienia zabezpieczenia muszą być złożone w terminie dwunastu miesięcy od dnia przyjęcia zgłoszenia wywozowego.

W przypadku gdy pozwolenie na wywóz, użyte do celów transakcji wywozowej, uprawniające do wypłaty refundacji, zostało wydane przez inne państwo członkowskie niż państwo członkowskie wywozu, dokumenty dotyczące wypłaty refundacji zawierają fotokopię obu stron tego zezwolenia, należycie opisanych.

3. W przypadku gdy egzemplarz kontrolny T5 lub, gdzie to stosowne, dokument krajowy potwierdzający wyprowadzenie poza obszar celny Wspólnoty nie został zwrócony do urzędu celnego wyprowadzenia lub do organu centralnego w terminie trzech miesięcy od dnia jego wystawienia wskutek okoliczności niezależnych od eksportera, ten ostatni może złożyć do właściwego organu uzasadniony wniosek o uznanie innych dokumentów za równoważne.

Dokumenty, które należy przedstawić na poparcie takiego wniosku, zawierają:

a) w przypadku gdy egzemplarz kontrolny lub dokument krajowy zostały wydane celem wykazania, że produkty opuściły obszar celny Wspólnoty:

   — kopię lub fotokopię dokumentu przewozowego, oraz

   — dokument, który zaświadcza, że produkt został przedstawiony w urzędzie celnym kraju trzeciego lub jeden lub kilka dokumentów określonych w art. 17 ust. 1, 2 i 4.

   Można odstąpić od wymogu przedstawienia dokumentów określonych w tiret drugim w przypadku wywozu, w odniesieniu do którego refundacja nie przekracza 2 400 EUR; jednakże w takim przypadku eksporter przedstawia dowód zapłaty.

   W przypadku wywozu do kraju trzeciego, będącego sygnatariuszem Konwencji o wspólnej procedurze tranzytowej, egzemplarz zwrotny nr 5 wspólnego dokumentu tranzytowego należycie poświadczony przez dane państwa, jego fotokopię odpowiednio poświadczoną za zgodność z oryginałem lub zawiadomienie z urzędu celnego wyjścia wysyłki uznaje się za równoważne dokumenty towarzyszące;

b) w przypadku gdy stosuje się art. 33, 37 lub 41, potwierdzenie przez urząd celny odpowiedzialny za sprawdzenie danego miejsca przeznaczenia, że zostały spełnione warunki potwierdzenia danego egzemplarza kontrolnego T5 przez wspomniany urząd; lub

c) w przypadku gdy stosuje się art. 33 ust. 1 lit. a) lub art. 37, świadectwa przyjęcia przewidziane w art. 42 ust. 3 lit. c) i dokument potwierdzający płatność za dostawy w celu zaopatrzenia w żywność.

Do celów niniejszego ustępu świadectwo z urzędu celnego wyprowadzenia zaświadczające, że egzemplarz kontrolny T5 został należycie przedstawiony i zawierające numer i urząd celny wystawienia tego egzemplarza T5, jak również datę opuszczenia przez produkt obszaru celnego Wspólnoty, jest równoważne z egzemplarzem kontrolnym T5.

Ustęp 4 stosuje się w odniesieniu do przedstawienia równoważnego dowodu.

4. W przypadku gdy dokumenty wymagane na mocy art. 17 nie zostały przedstawione w terminie ustanowionym w ust. 2 niniejszego artykułu, pomimo że eksporter dołożył należytych starań, aby je otrzymać i dostarczyć w tym terminie, można mu przyznać na jego wniosek dodatkowe terminy na przedłożenie tych dokumentów.

5. Wnioski o uznanie innych dokumentów za równoważne zgodnie z ust. 3, do których dołączono dokumenty towarzyszące lub nie dołączono dokumentów towarzyszących, oraz wnioski o dodatkowy termin przewidziany w ust. 4 składa się w terminie ustanowionym w ust. 2. Jednakże jeżeli wnioski te zostaną złożone w ciągu sześciu miesięcy po tym terminie, stosuje się przepisy art. 47 ust. 2 akapit pierwszy.

6. W przypadku gdy stosuje się art. 34, wnioski o wypłatę refundacji muszą zostać złożone, z wyjątkiem przypadku siły wyższej, w terminie dwunastu miesięcy następujących po miesiącu dostawy na pokład; jednakże zezwolenia przewidziane w art. 34 ust. 1 mogą wymagać, aby eksporterzy składali wnioski o wypłatę w krótszym terminie.

7. Właściwe organy państw członkowskich mogą wymagać tłumaczenia wszystkich dokumentów odnoszących się do wniosku o wypłatę refundacji na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych zainteresowanego państwa członkowskiego.

8. Wypłaty określone w ust. 1 są dokonywane przez właściwy organ w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym dysponują one wszystkimi dokumentami i informacjami wymaganymi w celu zaspokojenia roszczenia, z wyjątkiem następujących przypadków:

a) siły wyższej; lub

b) jeżeli wszczęte zostało specjalne administracyjne dochodzenie w sprawie uprawnienia do refundacji. W takich przypadkach, wypłata następuje dopiero po przyznaniu uprawnienia do refundacji; lub

c) w celu zastosowania rekompensaty przewidzianej w art. 49 ust. 2 akapit drugi.

9. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieprzyznaniu refundacji, jeżeli kwota jest mniejsza lub równa 100 EUR na zgłoszenie wywozowe.

Artykuł 47

1. W okolicznościach, w jakich spełnione zostały wszystkie wymagania przewidziane w regułach wspólnotowych, dotyczących wykazania uprawnienia do refundacji, z wyjątkiem wymogu dotyczącego dotrzymania terminu lub terminów ustanowionych w art. 7 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 37 ust. 1, stosuje się niniejsze zasady:

a) refundacja jest najpierw obniżona o 15 %;

b) pozostała refundacja, zwana dalej „refundacją obniżoną", jest następnie obniżona w następujący sposób:

(i) każdy dzień przekroczenia terminu ustanowionego w art. 16 ust. 1 powoduje utratę 2 % refundacji obniżonej;

(ii) każdy dzień przekroczenia terminu ustanowionego w art. 7 ust. 1 powoduje utratę 5 % refundacji obniżonej;

(iii) każdy dzień przekroczenia terminu ustanowionego w art. 37 ust. 1 powoduje utratę 10 % refundacji obniżonej.

2. W przypadku gdy dowód, że wszystkie wymagania ustanowione w rozporządzeniach Wspólnoty zostały spełnione, jest dostarczony w ciągu sześciu miesięcy po upływie terminu ustanowionego w art. 46 ust. 2 i 4, wypłacona refundacja wynosi 85 % kwoty, którą by wypłacono, gdyby wszystkie wymagania zostały spełnione.

W przypadku gdy dowód, że wszystkie wymagania przewidziane w rozporządzeniach Wspólnoty zostały spełnione, jest dostarczony w ciągu sześciu miesięcy po upływie terminu ustanowionego w art. 46 ust. 2 i 4, ale terminy ustanowione w art. 7 ust. 1, art. 16 ust. 1 lub art. 37 ust. 1 zostały przekroczone, wypłacona refundacja jest równa refundacji obniżonej zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, zmniejszonej o 15 % kwoty, którą by wypłacono, gdyby wszystkie terminy były dotrzymane.

3. W przypadku gdy refundacja została wypłacona w formie zaliczki zgodnie z art. 31 i jeden lub więcej terminów ustanowionych w art. 7 ust. 1 i art. 16 ust. 1 nie zostały dotrzymane, część zabezpieczenia, które uległo przepadkowi, jest równa obniżce obliczonej zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, powiększonej o 10 %.

Pozostała część zabezpieczenia jest zwolniona.

W przypadku gdy refundacja została wypłacona w formie zaliczki zgodnie z art. 31 i dowód, że wszystkie wymogi przewidziane w rozporządzeniach Wspólnoty zostały spełnione, jest dostarczony w ciągu sześciu miesięcy po upływie terminów ustanowionych w art. 46 ust. 2 i 4, kwota, która ma być zwrócona, jest równa 85 % zabezpieczenia.

Jeżeli w przypadkach objętych akapitem trzecim dodatkowo został przekroczony co najmniej jeden termin ustanowiony w art. 7 ust. 1 i art. 16 ust. 1, kwota, która ma być zwrócona, jest równa:

— kwocie zwróconej zgodnie z akapitem trzecim,

— zmniejszonej o część zabezpieczenia, które uległo przepadkowi, zgodnie z akapitem pierwszym.

4. Całkowita utracona refundacja nie może przekraczać kwoty pełnej refundacji, którą by wypłacono, gdyby wszystkie wymagania zostały spełnione.

5. Do celów niniejszego artykułu uchybienie terminu ustanowionego w art. 36 ust. 1 traktuje się tak samo jak uchybienie terminu ustanowionego w art. 7 ust. 1.

6. W przypadku gdy stosuje się art. 4 ust. 2 i/lub art. 25 ust. 3 i/lub art. 48:

— obniżki przewidziane w niniejszym artykule oblicza się na podstawie refundacji wypłacanej na podstawie art. 4 ust. 2 i/lub art. 25ust. 3 i/lub art. 48,

— refundacja utracona na podstawie niniejszego artykułu nie przekracza refundacji należnej na podstawie art. 4 ust. 2 i/lub art. 25 ust. 3 i/lub art. 48.

ROZDZIAŁ 2

Kary i zwrot kwot nienależnie wypłaconych

Artykuł 48

1. W przypadku stwierdzenia, że w celu przyznania refundacji wywozowej eksporter złożył wniosek o refundację wyższą od refundacji stosowanej, refundacja należna w przypadku danego wywozu jest refundacją stosowaną do produktów faktycznie wywiezionych, zmniejszoną o kwotę odpowiadającą:

a) połowie różnicy między refundacją wnioskowaną a refundacją stosowaną do wywozu faktycznie dokonanego;

b) podwójnej różnicy między refundacją wnioskowaną a refundacją stosowaną, w przypadku gdy eksporter umyślnie dostarczył fałszywych informacji.

2. Nie naruszając przepisów art. 9 akapit drugi, jeżeli stwierdzono, że nie podano wysokości refundacji wywozowej na mocy art. 9, uznaje się, że podana wysokość wynosi zero. Jeżeli kwota refundacji wywozowej obliczona zgodnie z informacjami na mocy art. 9 jest niższa od kwoty mającej zastosowanie, refundacja należna za odnośny wywóz jest równa refundacji mającej zastosowanie do faktycznie wywiezionych produktów, pomniejszonej o:

a) 10 % różnicy między obliczoną refundacją a refundacją mającą zastosowanie do wywozu faktycznie dokonanego, jeżeli różnica przekracza 1 000 EUR;

b) 100 % różnicy między obliczoną refundacją a refundacją mającą zastosowanie do wywozu faktycznie dokonanego, jeżeli eksporter wskazał, że refundacja wyniosłaby mniej niż 1 000 EUR a refundacja mająca zastosowanie przekracza 10 000 EUR;

c) 200 % różnicy między obliczoną refundacją a refundacją mającą zastosowanie, w przypadku gdy eksporter umyślnie przedstawił fałszywe informacje.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania, jeżeli eksporter w zadowalający sposób udowodni właściwym organom, że sytuacja, o której mowa w tym akapicie, jest spowodowana siłą wyższą, oczywistym błędem lub, w odpowiednich przypadkach, że wynika z prawdziwych informacji dotyczących wcześniejszej płatności.

Pierwszy akapit nie ma zastosowania w przypadku gdy kary wynikające z tych samych elementów decydujących o uprawnieniu do refundacji wywozowych mają zastosowanie na mocy ust. 1.

3. Za refundację wnioskowaną uważa się kwotę obliczoną na podstawie informacji dostarczonych na podstawie art. 5. W przypadku gdy stawka refundacji jest zróżnicowana w zależności od miejsca przeznaczenia, zróżnicowaną część refundacji oblicza się, stosując informacje dotyczące ilości, wagi i miejsca przeznaczenia dostarczone na podstawie art. 46.

4. Kary przewidzianej w ust. 1 lit. a) nie stosuje się:

a) w przypadku siły wyższej;

b) w przypadkach wyjątkowych, jeżeli eksporter po stwierdzeniu, że wnioskowana refundacja jest nadmierna, niezwłocznie powiadamia o tym właściwe władze z własnej inicjatywy i w formie pisemnej, chyba że właściwy organ powiadomił eksportera o zamiarze zbadania jego wniosku lub eksporter dowiedział się o tym zamiarze, lub właściwy organ wcześniej ustalił, że wnioskowana refundacja jest nieprawidłowa;

c) w przypadku oczywistego błędu co do wnioskowanej refundacji, rozpoznanego przez właściwy organ;

d) w przypadku gdy refundacja, o którą się występuje, jest zgodna z rozporządzeniem (WE) nr 1043/2005, w szczególności z jego art. 10 i jest obliczona na podstawie średnich ilości używanych w ustalonym okresie;

e) w przypadkach dostosowania wagi, o ile różnica w wadze spowodowana jest zastosowaniem innej metody ważenia.

5. W przypadku gdy obniżka przewidziana w ust. 1 lit. a) i b) powoduje kwotę ujemną, kwotę taką uiszcza eksporter.

6. W przypadku gdy właściwy organ ustali, że wnioskowana refundacja jest nieprawidłowa oraz że wywóz nie został dokonany oraz że w konsekwencji refundacja nie może być obniżona, eksporter uiszcza kwotę odpowiadającą karze przewidzianej w ust. 1 lit. a) lub b), którą zastosowano, aby wywóz został dokonany. W przypadku gdy stawka refundacji różni się w zależności od miejsca przeznaczenia, przy obliczaniu wnioskowanej refundacji i refundacji stosowanej, z wyjątkiem przypadku, gdy przewidziane jest obowiązkowe miejsce przeznaczenia, używa się najniższej dodatniej stawki lub, jeżeli jest od niej wyższa, stawki wynikającej ze wskazania dotyczącego miejsca przeznaczenia na podstawie art. 31 ust. 2.

7. Płatność na mocy ust. 5 i 6 jest dokonywana w terminie 30 dni od dnia przyjęcia wniosku o wypłatę. W przypadku gdy termin ten nie został dotrzymany, eksporter płaci odsetki w wysokości określonej w art. 49 ust. 1 za okres rozpoczynający się po 30 dniach od daty otrzymania żądania zapłaty i upływający w przeddzień zapłaty żądanej kwoty.

8. Kary nie mają zastosowania jedynie wtedy, gdy wnioskowana refundacja jest wyższa od refundacji stosowanej na podstawie art. 4 ust. 2, art. 25 ust. 3, i/lub art. 47.

9. Kary stosuje się bez uszczerbku dla kar dodatkowych ustanowionych na poziomie krajowym.

10. Państwa Członkowskie, mogą zaniechać nakładania sankcji karnych w wysokości 100 EUR lub mniejszych przypadających na jedno zgłoszenie wywozowe.

11. W przypadku gdy produkt wskazany w zgłoszeniu wywozowym nie jest objęty pozwoleniem, nie jest należna żadna refundacja i nie stosuje się przepisów ust. 1.

12. W przypadku gdy refundacja została wyznaczona wcześniej, karę oblicza się na podstawie stawek refundacji ważnych w dniu wniesienia wniosku o wydanie pozwolenia, przy czym nie uwzględnia się strat refundacji na podstawie art. 4 ust. 1 lub obniżenia refundacji na podstawie art. 4 ust. 2 lub art. 25 ust. 3. W miarę potrzeby stawki te są dostosowane w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego lub deklaracji płatności.

Artykuł 49

1. Bez uszczerbku dla obowiązku uiszczenia kwoty ujemnej na podstawie art. 48 ust. 5, beneficjent zwraca kwoty nienależnie otrzymane, łącznie z karą stosowaną na podstawie art. 48 ust. 1 i odsetkami obliczonymi za okres, który upłynął między płatnością i zwrotem. Jednakże:

a) w przypadku gdy zwrot jest zagwarantowany niezwolnionym zabezpieczeniem, przejęcie zabezpieczenia zgodnie z art. 32 ust. 1 stanowi odzyskanie należnych kwot;

b) w przypadku gdy zabezpieczenie zostało zwolnione, beneficjent uiszcza tę część zabezpieczenia, która uległaby przepadkowi, powiększoną o odsetki obliczone od dnia zwolnienia zabezpieczenia do dnia poprzedzającego dzień zapłaty.

Płatności dokonuje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania zapłaty.

Jeżeli od beneficjentów żąda się zwrotu refundacji, państwo członkowskie może w celu obliczenia odsetek uwzględnić dokonanie płatności dwudziestego dnia następującego po dniu żądania zwrotu.

Stosowana stopa procentowa jest obliczana zgodnie z przepisami prawa krajowego; jednakże nie może być niższa od stopy procentowej stosowanej w przypadku odzyskiwania kwot na mocy przepisów krajowych.

W przypadku płatności nienależnej, dokonanej w wyniku błędu właściwego organu, nie pobiera się żadnych odsetek, chyba że jest to kwota, która ma być ustalona przez państwo członkowskie, odpowiadająca korzyści osiągniętej nienależnie.

W przypadku gdy refundacja jest wypłacona na rzecz cesjonariusza, ten ostatni i eksporter są solidarnie zobowiązani do zwrotu kwot nienależnie wypłaconych, zabezpieczenia nienależnie zwolnionego i odsetek odnoszących się do danego wywozu. Zobowiązanie cesjonariusza jest jednakże ograniczone do kwoty wypłaconej na jego rzecz, powiększonej o odsetki.

2. Kwoty odzyskane, przewidziane w art. 48 ust. 5 i 6, i pobrane odsetki są przekazywane agencjom płatniczym, które odliczają dane kwoty z wydatków Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG).

W przypadku gdy termin płatności nie jest dotrzymany, państwa członkowskie, zamiast wymagać zwrotu, mogą zdecydować, aby kwoty nienależnie wypłacone, zabezpieczenia nienależnie zwolnione i odsetki wyrównawcze były odliczone z następnych płatności na rzecz danego eksportera.

Akapit drugi stosuje się również do kwot, które należy zapłacić na podstawie art. 48 ust. 5 i 6.

3. Bez uszczerbku dla możliwości odstąpienia od stosowania kar w przypadku niskich kwot, przewidzianej w art. 48 ust. 10, państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogu zwrotu refundacji nienależnie wypłaconych, zabezpieczeń nienależnie zwolnionych, odsetek i kwot przewidzianych w art. 48 ust. 5, w przypadku gdy zwrot odnoszący się do zgłoszenia wywozowego nie przekracza 100 EUR, pod warunkiem że w prawie krajowym ustanowione są podobne przepisy, które przewidują zaniechanie zwrotu w takich przypadkach.

4. Obowiązek zwrotu określony w ust. 1 nie ma zastosowania:

a) jeżeli płatność została dokonana wskutek błędu właściwego organu państw członkowskich lub innych władz i jeżeli błąd nie mógł zostać wykryty przez beneficjenta, oraz beneficjent działał, ze swej strony, w dobrej wierze; lub

b) jeżeli okres, który upłynął między dniem zawiadomienia beneficjenta o ostatecznej decyzji o przyznaniu refundacji a dniem przekazania beneficjentowi przez władze krajowe lub wspólnotowe pierwszej informacji o rodzaju nienależnej płatności, jest dłuższy niż cztery lata. Przepis ten stosuje się tylko wtedy, gdy beneficjent działał w dobrej wierze.

Działania jakiejkolwiek strony trzeciej mającej bezpośredni lub pośredni związek z formalnościami koniecznymi do wypłaty refundacji, łącznie z działaniami spółek nadzoru, przypisywane są beneficjantowi.

Przepisów niniejszego ustępu nie stosuje się do zaliczek na poczet refundacji. W przypadku niedokonania zwrotu na mocy niniejszego ustępu sankcji administracyjnej na podstawie art. 48 ust. 1 lit. a) nie stosuje się.

TYTUŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 50

Państwa członkowskie informują Komisję:

— bezzwłocznie o przypadkach, gdy stosuje się art. 27 ust. 1; Komisja powiadamia o tym pozostałe państwa członkowskie,

— dla każdego 12-cyfrowego kodu ilości wywiezionych produktów nieobjętych pozwoleniami na wywóz z wcześniejszym ustaleniem refundacji dotyczącymi przypadków określonych w art. 4 ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze, art. 6 i 42. Kody grupuje się według sektorów. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby te informacje zostały zgłoszone najpóźniej w drugim miesiącu po przyjęciu zgłoszenia wywozowego.

Artykuł 51

Rozporządzenie (WE) nr 800/1999 zostaje uchylone.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XX.

Artykuł 52

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 lipca 2009 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Produkty i miejsca przeznaczenia wyłączone z oddalonej strefy refundacji

SEKTOR PRODUKTU — WYŁĄCZONE MIEJSCA PRZEZNACZENIA

Cukier (*)

Cukier lub produkty cukrowe oznaczone kodami CN 1701 11 90, 1701 12 90, 1701 91 00, 1701 99 10, 1701 99 90, 1702 40 10, 1702 60 10, 1702 60 95, 1702 90 30, 1702 90 71, 1702 90 95, 2106 90 30, 2106 90 59 — Maroko, Algieria, Turcja, Syria, Liban.

Zboża (*)

CN 1001 — Rosja, Mołdawia, Ukraina, Chorwacja, Bośnia i Hercegowina, Albania, Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, Turcja, Syria, Liban, Izrael, Egipt, Libia, Tunezja, Algieria, Maroko, Ceuta, Melilla.

CN 1003 — wszystkie miejsca przeznaczenia.

CN 1004 — Islandia, Rosja.

Ryż (*)

CN 1006 — wszystkie miejsca przeznaczenia.

Mleko i przetwory mleczne (*)

Wszystkie produkty — Maroko, Algieria.

Mleko i przetwory mleczne oznaczone kodami CN 0401 30; 0402 21; 0402 29; 0402 91; 0402 99; 0403 90; 0404 90; 0405 10; 0405 20; 0405 90 — Kanada, Meksyk, Turcja, Syria, Liban.

0406 — Syria, Liban, Meksyk.

Wołowina i cielęcina

Wszystkie produkty — wszystkie miejsca przeznaczenia.

Drób

Mięso drobiowe — wszystkie miejsca przeznaczenia.

Pisklęta jednodniowe oznaczone kodem CN 0105 11 — Stany Zjednoczone, Kanada, Meksyk.

Jaja (*)

Jaja w skorupkach oznaczone kodem ERN 0407 00 30 9000 — Japonia, Rosja, Chiny, Tajwan.

Jaja wylęgowe oznaczone kodem ERN 0407 00 11 9000; 0407 00 19 9000 — Stany Zjednoczone, Kanada, Meksyk.

(*) Inne niż w postaci towarów niewymienionych w załączniku I zawierających mniej niż 90 % masy danego produktu.

ZAŁĄCZNIK II

Zapisy, o których mowa w art. 5 ust. 8

— *w języku bułgarskim:*	Проверка за съответствие — Регламент (ЕО) № 612/2009
— *w języku hiszpańskim:*	Control de conformidad — Reglamento (CE) nº 612/2009
— *w języku czeskim:*	Kontrola souladu nařízení (ES) č. 612/2009
— *w języku duńskim:*	Overensstemmelseskontrol forordning (EF) nr. 612/2009
— *w języku niemieckim:*	Konformitätskontrolle Verordnung (EG) Nr. 612/2009
— *w języku estońskim:*	Vastavuskontroll. Määrus (EÜ) nr 612/2009
— *w języku greckim:*	Έλεγχος αντιστοιχίας — Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 612/2009
— *w języku angielskim:*	Conformity check Regulation (EC) No 612/2009
— *w języku francuskim:*	Contrôle de conformité règlement (CE) nº 612/2009
— *w języku włoskim:*	Controllo di conformità regolamento (CE) n. 612/2009
— *w języku łotewskim:*	Regulas (EK) Nr. 612/2009 atbilstības pārbaude
— *w języku litewskim:*	Atitikties patikrinimo Reglamentas (EB) Nr. 612/2009
— *w języku węgierskim:*	Megfelelőségi ellenőrzés 612/2009/EK rendelet
— *w języku maltańskim:*	Verifika ta' conformità r-Regolament (KE) Nru 612/2009
— *w języku niderlandzkim:*	Conformiteitscontrole Verordening (EG) nr. 612/2009
— *w języku polskim:*	Kontrola zgodności — rozporządzenie (WE) nr 612/2009
— *w języku portugalskim:*	Verificação de concordância Regulamento (CE) n.º 612/2009
— *w języku rumuńskim:*	Control de conformitate Regulamentul (CE) nr. 612/2009
— *w języku słowackim:*	Kontrola zhody nariadenie (ES) č. 612/2009
— *w języku słoweńskim:*	Preverjanje skladnosti – Uredba (ES) št. 612/2009
— *w języku fińskim:*	Vastaavuustarkastus. Asetus (EY) N:o 612/2009
— *w języku szwedzkim:*	Kontroll av överensstämmelse förordning (EG) nr 612/2009

ZAŁĄCZNIK III

Zapisy, o których mowa w art. 8

— *w języku bułgarskim:*	Регламент (ЕО) № 612/2009
— *w języku hiszpańskim:*	Reglamento (CE) nº 612/2009
— *w języku czeskim:*	Nařízení (ES) č. 612/2009
— *w języku duńskim:*	Forordning (EF) nr. 612/2009
— *w języku niemieckim:*	Verordnung (EG) Nr. 612/2009
— *w języku estońskim:*	Määrus (EÜ) nr 612/2009
— *w języku greckim:*	Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 612/2009
— *w języku angielskim:*	Regulation (EC) No 612/2009
— *w języku francuskim:*	Règlement (CE) nº 612/2009
— *w języku włoskim:*	Regolamento (CE) n. 612/2009
— *w języku łotewskim:*	Regula (EK) Nr. 612/2009
— *w języku litewskim:*	Reglamentas (EB) Nr. 612/2009
— *w języku węgierskim:*	612/2009/EK rendelet
— *w języku maltańskim:*	Regolament (KE) Nru 612/2009
— *w języku niderlandzkim:*	Verordening (EG) nr. 612/2009
— *w języku polskim:*	Rozporządzenie (WE) nr 612/2009
— *w języku portugalskim:*	Regulamento (CE) n.º 612/2009
— *w języku rumuńskim:*	Regulamentul (CE) nr. 612/2009
— *w języku słowackim:*	Nariadenie (ES) č. 612/2009
— *w języku słoweńskim:*	Uredba (ES) št. 612/2009
— *w języku fińskim:*	Asetus (EY) N:o 612/2009
— *w języku szwedzkim:*	Förordning (EG) nr 612/2009

ZAŁĄCZNIK IV

Zapisy, o których mowa w art. 9

— *w języku bułgarskim:*	Сума на възстановяване под 1 000 EUR
— *w języku hiszpańskim:*	Restitución inferior a 1 000 EUR
— *w języku czeskim:*	Částka náhrady nižší než 1 000 EUR
— *w języku duńskim:*	Restitutioner mindre end 1 000 EUR
— *w języku niemieckim:*	Erstattung weniger als 1 000 EUR
— *w języku estońskim:*	Eksporditoetus alla 1 000 euro
— *w języku greckim:*	Επιστροφή μικρότερη από 1 000 EUR
— *w języku angielskim:*	Refunds less than EUR 1 000
— *w języku francuskim:*	Restitution inférieure à 1 000 EUR
— *w języku włoskim:*	Restituzione inferiore a 1 000 EUR
— *w języku łotewskim:*	Kompensācija, kas ir mazāka par EUR 1 000
— *w języku litewskim:*	Išmokos mažesnės negu 1 000 EUR
— *w języku węgierskim:*	1 000 EUR-nál kevesebb visszatérítés
— *w języku maltańskim:*	Rifużjonijiet ta' anqas minn EUR 1 000
— *w języku niderlandzkim:*	Restitutie minder dan 1 000 EUR
— *w języku polskim:*	Refundacja poniżej 1 000 EUR
— *w języku portugalskim:*	Restituição inferior a 1 000 EUR
— *w języku rumuńskim:*	Restituire inferioară valorii de 1 000 EUR
— *w języku słowackim:*	Náhrady nižšie ako 1 000 EUR
— *w języku słoweńskim:*	Nadomestila manj kot 1 000 EUR
— *w języku fińskim:*	Alle 1 000 euron tuet
— *w języku szwedzkim:*	Bidragsbelopp lägre än 1 000 euro

ZAŁĄCZNIK V

Wpisy, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. c) akapit drugi

— *w języku bułgarskim:*	Представен е транспортен документ, посочващ местоназначение извън митническата територия на Общността
— *w języku hiszpańskim:*	Documento transporte con destino fuera de la CE presentado
— *w języku czeskim:*	Přepravní doklad s místem určení mimo ES předložen
— *w języku duńskim:*	Transportdokument med destination uden for EF forelagt
— *w języku niemieckim:*	Beförderungspapier mit Bestimmung außerhalb der EG wurde vorgelegt
— *w języku estońskim:*	Transpordiks väljaspool EÜd asuvasse sihtkohta on esitatud veodokument
— *w języku greckim:*	Έγγραφο μεταφοράς με προορισμό εκτός ΕΚ
— *w języku angielskim:*	Transport document indicating a destination outside the customs territory of the Community has been presented
— *w języku francuskim:*	Document de transport avec destination hors CE présenté
— *w języku włoskim:*	Documento di trasporto con destinazione fuori CE presentato
— *w języku łotewskim:*	Uzrādīts transporta dokuments ar galamērķi ārpus EK
— *w języku litewskim:*	Pateiktas paskirties vietą už EB ribų nurodantis gabenimo dokumentas
— *w języku węgierskim:*	EK-n kívüli rendeltetésű szállítmány szállítási okmánya bemutatva
— *w języku maltańskim:*	Dokument tat-trasport b'destinazzjoni għal barra mill-KE, ippreżentat
— *w języku niderlandzkim:*	Vervoerdocument voor bestemming buiten de EG voorgelegd
— *w języku polskim:*	Przedstawiony dokument przewozowy wskazujący miejsce przeznaczenia poza WE
— *w języku portugalskim:*	Documento transporte com destino fora da CE apresentado
— *w języku rumuńskim:*	Document de transport care indică o destinație aflată în afara teritoriului vamal al Comunității – prezentat
— *w języku słowackim:*	Prepravný doklad s miestom určenia mimo ES bol predložený
— *w języku słoweńskim:*	Predložena je bila prevozna listina z navedbo destinacije izven carinskega območja Skupnosti
— *w języku fińskim:*	Kuljetusasiakirja, jossa ilmoitetaan yhteisön tullialueen ulkopuolinen määräpaikka, on esitetty
— *w języku szwedzkim:*	Transportdokument med slutlig destination utanför gemenskapens tullområde har lagts fram

ZAŁĄCZNIK VI

Wpisy, o których mowa w art. 11 ust. 4 akapit pierwszy

— *w języku bułgarskim:* Напускане на митническата територия на Общността под митнически режим опростен общностен транзит с железопътен транспорт или големи контейнери:

— Транспортен документ:

— вид:

— номер:

— Дата на приемане за транспортиране от железопътните органи или съответното транспортно предприятие:

— *w języku hiszpańskim:* Salida del territorio aduanero de la Comunidad bajo el régimen de tránsito comunitario simplificado por ferrocarril o en grandes contenedores:

— Documento de transporte:

— tipo:

— número:

— Fecha de aceptación para el transporte por parte de la administración ferroviaria o de la empresa de transportes de que se trate:

— *w języku czeskim:* Výstup z celního území Společenství ve zjednodušeném tranzitním režimu Společenství pro přepravu po železnici nebo pro přepravu ve velkokapacitních kontejnerech:

— Přepravní doklad:

— druh:

— číslo:

— Den přijetí pro přepravu orgány železnice nebo příslušným přepravcem:

— *w języku duńskim:* Udgang af Fællesskabets toldområde i henhold til ordningen for den forenklede procedure for fællesskabsforsendelse med jernbane eller store containere:

— Transportdokument:

— type:

— nummer:

— Dato for jernbaneforvaltningens eller det pågældende transportfirmas accept af forsendelsen:

— *w języku niemieckim:* Ausgang aus dem Zollgebiet der Gemeinschaft im Rahmen des vereinfachten gemeinschaftlichen Versandverfahrens mit der Eisenbahn oder in Großbehältern:

— Beförderungspapier:

— Art:

— Nummer:

— Zeitpunkt der Annahme zur Beförderung durch die Eisenbahnverwaltung oder das betreffende Beförderungsunternehmen:

— *w języku estońskim:* Ühenduse tolliterritooriumilt väljaviimine ühenduse lihtsustatud transiidiprotseduuri alusel raudteed mööda või suurtes konteinerite

— Veodokument:

— liik:

— number:

— Transpordiks vastuvõtmise kuupäev raudteeasutuste või asjaomase transpordiasutuse poolt:

— *w języku greckim:*

Έξοδος από το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας υπό το απλοποιημένο καθεστώς της κοινοτικής διαμετακόμισης με σιδηρόδρομο ή μεγάλα εμπορευματοκιβώτια:

— Έγγραφο μεταφοράς:

  — τύπος:

  — αριθμός:

— Ημερομηνία αποδοχής για μεταφορά από τον οργανισμό σιδηροδρόμων ή την εμπλεκόμενη εταιρεία μεταφοράς:

— *w języku angielskim:*

Exit from the customs territory of the Community under the simplified Community transit procedure for carriage by rail or large containers:

— Transport document:

  — type:

  — number:

— Date of acceptance for carriage by the railway authorities or the transport undertaking concerned:

— *w języku francuskim:*

Sortie, territoire douanier de la Communauté sous le régime, transit communautaire simplifié par chemin de fer ou par grands conteneurs:

— document de transport:

  — espèce:

  — numéro:

— date d'acceptation pour le transport par l'administration des chemins de fer ou par l'entreprise de transports concernée:

— *w języku włoskim:*

Uscita dal territorio doganale della Comunità in regime di transito comunitario semplificato per ferrovia o grandi contenitori:

— Documento di trasporto:

  — tipo:

  — numero:

— Data di accettazione per il trasporto da parte delle ferrovie o dell'impresa di trasporto interessata:

— *w języku łotewskim:*

Izvešana no Kopienas muitas teritorijas saskaņā ar vienkāršoto Kopienas tranzīta procedūru pārvešanai pa dzelzceļu vai lielos konteineros:

— Transporta dokuments:

  — veids:

  — numurs:

— Datums, kad produktu pārvešanai pieņēmušas dzelzceļa iestādes vai attiecīgais transporta uzņēmums:

— *w języku litewskim:*

Išvežama iš Bendrijos muitų teritorijos pagal supaprastintą Bendrijos tranzito tvarką, taikomą gabenimui geležinkeliu arba didelėse talpose:

— gabenimo dokumentas:

  — rūšis:

  — numeris:

— geležinkelių administracijos ar atitinkamos transporto įmonės priėmimo pervežimui data:

— *w języku węgierskim:*

A Közösség vámterületét egyszerűsített közösségi árutovábbítási eljárás keretében elhagyta, vasúton vagy konténerben történő szállítással:

— Szállítási okmány:

— típus:

— szám:

— A szállítás elfogadásának dátuma a vasút vagy az érintett szállítmányozási vállalat ügyintézése által:

— *w języku maltańskim:*

Ħruġ mit-territorju doganali tal-Komunità bil-ferrovija permezz ta' trasport imħallat bit-triq u bil-ferrovija:

— Dokument ta' trasport:

— ġeneru:

— numru:

— Data ta' l-aċċettazzjoni għat-trasport mill-amministrazzjoni tal-ferrovija:

— *w języku niderlandzkim:*

Uitgang uit het douanegebied van de Gemeenschap onder de regeling voor vereenvoudigd communautair douanevervoer per spoor of in grote containers:

— Vervoerdocument:

— Type:

— Nummer:

— Datum van aanneming ten vervoer door de betrokken spoorwegadministratie of de betrokken vervoeronderneming:

— *w języku polskim:*

Opuszczenie obszaru celnego Wspólnoty zgodnie z uproszczoną procedurą tranzytu wspólnotowego dla przewozu koleją lub w wielkich kontenerach:

— Dokument przewozowy:

— rodzaj:

— numer:

— Data przyjęcia transportu przez administrację kolejową lub przez określone przedsiębiorstwo przewozowe:

— *w języku portugalskim:*

Saída do território aduaneiro da Comunidade ao abrigo do regime do trânsito comunitário simplificado por caminho-de-ferro ou em grandes contentores:

— Documento de transporte:

— tipo:

— número:

— Data de aceitação para o transporte pela administração dos caminhos-de-ferro ou pela empresa de transporte interessada:

— *w języku rumuńskim:*

Ieșire de pe teritoriul vamal al Comunității în cadrul regimului de tranzit comunitar simplificat pentru transportul pe calea ferată sau în containere mari:

— Document de transport:

— tip:

— număr:

— Data acceptării pentru transport de către autoritățile feroviare sau întreprinderea de transport în cauză:

— *w języku słowackim:*

Výstup z colného územia Spoločenstva podľa zjednodušeného tranzitného postupu Spoločenstva na železničnú prepravu alebo na prepravu vo veľkých prepravných kontajneroch:

— Prepravný doklad:

  — typ:

  — číslo:

— Dátum prijatia zo strany železničnej spoločnosti alebo zo strany príslušnej prepravnej spoločnosti:

— *w języku słoweńskim:*

Izstop iz carinskega območja Skupnosti po železnici s kombiniranim cestno-železniškim prevozom:

— Prevozna listina:

  — vrsta:

  — številka:

— Datum, ko je železnica ali zadevni prevoznik blago prevzel za prevoz:

— *w języku fińskim:*

Viety yhteisön tullialueelta yksinkertaistetussa yhteisön passitusmenettelyssä rautateitse tai suurissa konteissa:

— Kuljetusasiakirja:

  — tyyppi:

  — numero:

— Päivä, jona rautatieviranomainen tai asianomainen kuljetusyritys hyväksyi kuljetettavaksi:

— *w języku szwedzkim:*

Utförsel från gemenskapens tullområde enligt det förenklade transiteringsförfarandet för järnvägstransporter eller transporter i stora containrar:

— Transportdokument:

  — typ:

  — nummer:

— Mottagningsdag för befordran hos järnvägsföretaget eller det berörda transportföretaget:

ZAŁĄCZNIK VII

Wpisy, o których mowa w art. 11 ust. 5 akapit pierwszy

— *w języku bułgarskim:* Излизане от митническата територия на Общността по железен път при комбиниран железопътен и автомобилен транспорт:

— Транспортен документ:

— вид:

— номер:

— Дата на приемане за транспортиране от железопътните органи:

— *w języku hiszpańskim:* Salida del territorio aduanero de la Comunidad por ferrocarril en transporte combinado por ferrocarril-carretera:

— Documento de transporte:

— tipo:

— número:

— Fecha de aceptación del transporte por parte de la administración ferroviaria:

— *w języku czeskim:* Opuštění celního území Společenství po železnici nebo kombinovanou přepravou po železnici a silnici:

— Přepravní doklad:

— druh:

— číslo:

— Den přijetí pro přepravu orgány železnice:

— *w języku duńskim:* Udgang af Fællesskabets toldområde ad jernbane ved kombineret jernbane/landevejstransport:

— Transportdokument:

— type:

— nummer:

— Dato for overtagelse ved jernbane:

— *w języku niemieckim:* Ausgang aus dem Zollgebiet der Gemeinschaft mit der Eisenbahn zur Beförderung im kombinierten Straßen- und Schienenverkehr:

— Beförderungspapier:

— Art:

— Nummer:

— Zeitpunkt der Annahme zur Beförderung durch die Eisenbahnverwaltung:

— *w języku estońskim:* Ühenduse tolliterritooriumilt väljaviimine raudteed mööda, raudtee- ja maanteetranspordi ühendveo korras

— Veodokument:

— liik:

— number:

— Transpordiks vastuvõtmise kuupäev raudteeasutuste poolt:

— *w języku greckim:* Έξοδος από το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας σιδηροδρομικώς με συνδυασμένη μεταφορά σιδηροδρομικώς-οδικώς:

— Έγγραφο μεταφοράς:

— είδος:

— αριθμός:

— Ημερομηνία αποδοχής για τη μεταφορά από τον οργανισμό σιδηροδρόμων:

— *w języku angielskim:* Exit from the customs territory of the Community by rail under combined transport by road and by rail:

— Transport document:

— type:

— number:

— Date of acceptance for carriage by the railway authorities:

— *w języku francuskim:* Sortie, territoire douanier de la Communauté par chemin de fer, en transport combiné rail-route:

— document de transport:

— espèce:

— numéro:

— date d'acceptation pour le transport par l'administration des chemins de fer:

— *w języku włoskim:* Uscita dal territorio doganale della Comunità per ferrovia nell'ambito di un trasporto combinato strada-ferrovia:

— Documento di trasporto:

— tipo:

— numero:

— Data di accettazione del trasporto da parte dell'amministrazione delle ferrovie:

— *w języku łotewskim:* Izvešana no Kopienas muitas teritorijas pa dzelzceļu dzelzceļa – autotransporta kombinētā transporta režīmā:

— Transporta dokuments:

— veids:

— numurs:

— Datums, kad produktu pārvešanai pieņēmušas dzelzceļa iestādes:

— *w języku litewskim:* Išvežama iš Bendrijos muitų teritorijos geležinkeliu pagal gabenimo kombinuotu transportu (automobilių keliais ir geležinkeliu) tvarką:

— gabenimo dokumentas:

— rūšis:

— numeris:

— geležinkelių administracijos priėmimo pervežimui data:

— *w języku węgierskim:* A Közösség vámterületét elhagyta vasúton, kombinált szállítással (vasút-közút):

— Szállítási okmány:

— típus:

— szám:

— A szállítás elfogadásának dátuma a vasúti ügyintézés által:

— *w języku maltańskim:* 'Ħruġ mit-territorju doganali tal-Komunità skond ir-regoli tat-transitu komunitarju simplifikat bil-ferrovija jew b'kontejners kbar:

— Dokument ta' trasport:

— ġeneru:

— numru:

— Data ta' l-aċċettazzjoni għat-trasport mill-amministrazzjoni tal-ferrovija jew mill-impriża tat-trasporti konċernata':

— *w języku niderlandzkim:* Uitgang uit het douanegebied van de Gemeenschap per spoor, bij gecombineerd railwegvervoer:

— Vervoerdocument:

— Type:

— Nummer:

— Datum van aanneming ten vervoer door de spoorwegadministratie:

— *w języku polskim:* Wywóz z obszaru celnego Wspólnoty drogą kolejową lub drogą kombinowanego transportu drogowo-kolejowego:

— Dokument przewozowy:

— rodzaj:

— numer:

— Data przyjęcia transportu przez administrację kolejową:

— *w języku portugalskim:* Saída do território aduaneiro da Comunidade por caminho -deferro, em transporte combinado rodo-ferroviário:

— Documento de transporte:

— tipo:

— número:

— Data de aceitação do transporte pela administração dos caminhos-de-ferro ou pela empresa de transporte interessada:

— *w języku rumuńskim:* Ieşie de pe teritoriul vamal al Comunităţii pe calea ferată prin transport combinat rutier şi feroviar:

— Document de transport:

— tip:

— număr:

— Data acceptării pentru transport de către autorităţile feroviare:

— *w języku słowackim:* Výstup z colného územia Spoločenstva železničnou dopravou, kombinovanou železničnou a cestnou dopravou:

— Prepravný doklad:

— typ:

— číslo:

— Dátum prijatia zo strany železničnej spoločnosti:

— *w języku słoweńskim:* Izstop iz carinskega območja Skupnosti po železnici s kombiniranim cestno-železniškim prevozom:

— Prevozna listina:

— vrsta:

— številka:

— Datum, ko je železnica prevzela blago v prevoz:

— *w języku fińskim:* Viety yhteisön tullialueelta rautateitse yhdistetyssä rautatie- ja maantiekuljetuksessa:

— Kuljetusasiakirja:

— tyyppi:

— numero:

— Päivä, jona rautatieviranomainen hyväksyi kuljetettavaksi:

— *w języku szwedzkim:* Utförsel från gemenskapens tullområde på järnväg vid kombinerad järnvägs- och landsvägstransport:

— Transportdokument:

— typ:

— nummer:

— Mottagningsdag för befordran hos järnvägsföretaget:

ZAŁĄCZNIK VIII

Wymagania dotyczące zatwierdzania i kontrolowania spółek nadzoru przez państwa członkowskie

ROZDZIAŁ I

WYMAGANIA DOTYCZĄCE ZATWIERDZENIA

a) Spółka nadzoru musi być podmiotem posiadającym zdolność prawną i być zarejestrowana w rejestrze spółek upoważnionego państwa członkowskiego.

b) Statut spółki nadzoru musi stanowić, że jednym z deklarowanych przez nią celów jest kontrola i nadzór produktów rolnych na poziomie międzynarodowym.

c) Spółka nadzoru musi mieć międzynarodowy zasięg, aby mogła być zdolna do prowadzenia certyfikacji na skalę światową, albo poprzez dysponowanie filiami w wielu państwach trzecich i/lub poprzez bezpośrednią obecność przy czynnościach rozładunkowych własnych inspektorów, zatrudnionych w ramach stosunku pracy, z najbliższego biura regionalnego lub krajowego we Wspólnocie, albo przy pomocy lokalnych agentów, poddawanych przez spółkę nadzoru odpowiedniej kontroli.

Filie określone w akapicie pierwszym muszą stanowić ponad połowę kapitału spółki nadzoru. Jeżeli jednak ustawodawstwo krajowe w danym państwie trzecim ogranicza zagraniczny udział kapitału do 50 % lub mniej, do celów akapitu pierwszego powinna wystarczyć skuteczna kontrola filii. Kontrola ta powinna być zapewniona przez odpowiednie środki, takie jak, w szczególności, istnienie umowy menedżerskiej, skład zarządu i wyższego szczebla zarządzania lub podobne ustalenia.

d) Spółki nadzoru muszą posiadać potwierdzone doświadczenie w zakresie kontroli i nadzoru produktów rolnych i spożywczych. Doświadczenie to należy ustalić, przedkładając dowody dotyczące inspekcji przeprowadzonych w ciągu trzech poprzednich lat lub będących w toku. Referencje te muszą obejmować informacje o rodzaju przeprowadzonych kontroli (rodzaj, ilość produktów, miejsce inspekcji itd.) oraz nazwy i adresy organów lub podmiotów, które mogą udzielić informacji o wnioskodawcy.

e) Spółka nadzoru musi spełniać wymagania ustanowione w normie EN 45011, ppkt 4.1.1, 4.1.2, 4.1.4, 4.2 a)–p), 4.4, 4.5, 4.7, 4.8.1 b)–f), 4.8.2, 4.9.1, 4.10, 5, 7, 9.4.

f) Sytuacja finansowa spółek nadzoru (kapitał, obrót itd.) musi być dobra. Należy przedstawić dowody jej dobrej kondycji finansowej, jak również jej sprawozdania roczne za ostatnie trzy lata, w tym bilans, rachunek zysków i strat oraz, jeżeli prawo tego wymaga, sprawozdanie audytorów i sprawozdanie zarządu.

g) W strukturze administracyjnej spółki nadzoru musi istnieć „jednostka audytu wewnętrznego", która odpowiedzialna będzie za wspomaganie władz krajowych w działaniach związanych z kontrolą i inspekcją, którą podejmą one w stosunku do zatwierdzonych spółek nadzoru.

ROZDZIAŁ II

1. Działalność i zakres kompetencji spółek nadzoru

Przy wydawaniu świadectw przybycia zatwierdzone spółki nadzoru muszą w każdym momencie postępować w sposób odpowiedzialny i kompetentny.

Podczas swoich działań zatwierdzone spółki nadzoru muszą stosować się do następujących kryteriów:

a) muszą one wykonać wszystkie możliwe kontrole w celu określenia tożsamości i wagi produktów objętych świadectwami;

b) zarząd spółki nadzoru musi we właściwy sposób nadzorować kontrole przeprowadzane przez personel spółki w państwach trzecich przeznaczenia;

c) spółki nadzoru muszą prowadzić dokumentację każdego wydanego świadectwa, w której zapisywany jest każdy dowód przeprowadzonej pracy związanej z nadzorem na poparcie wniosków zawartych w świadectwie (kontrole ilościowe i przeprowadzone kontrole dokumentów itd.). Dokumentacja wydanych świadectw musi być przechowywana przez okres 5 lat;

d) zatwierdzone spółki nadzoru sprawdzają czynności rozładunkowe przy wykorzystaniu własnego odpowiednio wykwalifikowanego, stałego personelu lub agentów lokalnych z siedzibą lub działających w kraju przeznaczenia lub wysyłając własny personel z biur regionalnych lub biura krajowego we Wspólnocie. Interwencja agentów lokalnych musi być regularnie nadzorowana przez odpowiednio wykwalifikowanych, stałych pracowników spółki.

2. Kontrolowanie działalności spółek nadzoru

2.1. Państwa członkowskie są odpowiedzialne za sprawdzanie dokładności i odpowiedniości zadań związanych z certyfikacją, wykonywanych przez spółki nadzoru.

Przed upływem odnawialnego okresu trzech lat władze krajowe przeprowadzają kontrolę w siedzibie statutowej spółki nadzoru.

W każdym przypadku gdy istnieją uzasadnione wątpliwości co do jakości i rzetelności świadectw sporządzanych przez poszczególne spółki nadzoru, właściwy organ przeprowadza kontrolę na miejscu w statutowej siedzibie spółki w celu sprawdzenia, czy przepisy zawarte w niniejszym załączniku są prawidłowo stosowane.

Podczas kontroli spółek nadzoru państwa członkowskie przykładają szczególną uwagę do metod pracy i procedur działania spółki nadzoru przy wykonywaniu zadań, jak również badają wyrywkowo dokumentację dotyczącą świadectw przedstawianych agencji płatniczej w ramach procedury wypłacania refundacji.

W celu wykonania zadań związanych z kontrolowaniem spółek nadzoru w ramach procedur ustanowionych w niniejszym załączniku, państwa członkowskie mogą zatrudniać zewnętrznych i niezależnych audytorów.

Państwa członkowskie mogą podjąć wszelkie inne środki, które uważają za konieczne dla właściwej kontroli spółek nadzoru.

2.2. Przy sprawdzaniu wniosków o refundacje wywozowe poparte świadectwami wystawionymi przez spółki nadzoru, organy państw członkowskich muszą przykładać szczególną uwagę do następujących aspektów certyfikacji:

a) wymagają, aby wykonana praca była opisana w świadectwach i upewniają się, że wykonana praca była wystarczająca dla poparcia wniosków zawartych w świadectwie;

b) badają wszystkie nieścisłości znajdujące się w przedkładanych świadectwach;

c) wymagają, aby świadectwa wydawane były w rozsądnym terminie, w zależności od danego przypadku.

ROZDZIAŁ III

1. Świadectwa wydawane przez zatwierdzone spółki nadzoru zawierają nie tylko odpowiednie informacje konieczne do ustalenia tożsamości towarów i przesyłki oraz szczegóły dotyczące środka transportu, dat przybycia i rozładunku, lecz również opis przeprowadzonych kontroli i metod zastosowanych w celu sprawdzenia tożsamości i masy produktów objętych świadectwem.

Kontrole i weryfikacje przeprowadzane przez spółki nadzoru, muszą odbywać się w momencie rozładunku, który może mieć miejsce w czasie dokonywania formalności celnych związanych z przywozem lub po ich dokonaniu. Jednakże w wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, kontrole i weryfikacje poprzedzające wydanie świadectw mogą odbyć się w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym towary zostały rozładowane, a świadectwo musi zawierać opis działań podjętych w celu sprawdzenia faktów.

2. W przypadku świadectw rozładunku i przywozu określonych w art. 17 ust. 1 lit. b) certyfikacja obejmuje również sprawdzenie, czy towary zostały oclone w celu ich ostatecznego przywozu. Kontrola ta ma na celu ustalenie wyraźnego powiązania między odnośnym dokumentem celnym przywozowym lub procedurą odprawy celnej a daną czynnością.

3. Zatwierdzone spółki nadzoru powinny być niezależne wobec stron biorących udział w kontrolowanej transakcji. W szczególności żadna spółka nadzoru przeprowadzająca kontrolę danej transakcji ani żadna spółka zależna należąca do tej samej grupy nie może uczestniczyć w czynności jako eksporter, agent celny, przewoźnik, odbiorca, właściciel magazynu lub ktokolwiek inny, jeżeli powoduje konflikt interesów.

ZAŁĄCZNIK IX

Świadectwo rozładunku i przywozu określone w art. 17 ust. 1 lit. b)

1. Świadectwo rozładunku i przywozu

   nr:

2. Eksporter:

3. Państwo członkowskie wywozu:

4. Kraj przeznaczenia:

5. Opis towarów i kod refundacji:

6. Ilość i identyfikacja opakowań:

6.1. Masa brutto (kg):

   Masa netto (kg):

6.2. Jednostki (w przypadku gdy refundacje wywozowe są ustalane w przeliczeniu na jednostkę):

6.3. Identyfikacja opakowania:

   Ilość towarów luzem lub liczba i rodzaj opakowań.

   Kontenery: ilość i rodzaj.

7. Tożsamość środka(-ów) transportu:

7.1. Dokument(-y) przewozowy(-e): rodzaj, numer i data:

8. Miejsce rozładunku:

8.1. Miejsce kontroli (port, lotnisko, stacja kolejowa):

9. Data przybycia na miejsce rozładunku:

9.1. Data i godzina rozpoczęcia rozładunku:

9.2. Data i godzina zakończenia rozładunku:

10. Wyniki i metody kontroli:

10.1. Masa brutto (kg):

   Masa netto (kg):

10.2. Jednostki (w przypadku gdy refundacje wywozowe są ustalane w przeliczeniu na jednostkę):

10.3. Identyfikacja opakowania:

   Ilość towarów luzem lub liczba i rodzaj opakowań.

   Kontenery: liczba i rodzaj.

10.4. Metody stosowane w celu sprawdzenia masy:

10.5. Uwagi:

11. Data i numer dokumentu celnego przywozowego:

12. Pozostałe uwagi, w stosownym wypadku włącznie z wyjaśnieniem przyczyn, dla których sprawdzenie nie zostało dokonane w czasie rozładunku:

13. Świadectwo zawiera:

13.1. Nazwisko i stanowisko osoby, która sprawdziła towary:

13.2. Nazwa, data i miejsce podpisania, podpis i pieczęć spółki nadzoru:

ZAŁĄCZNIK X

Wymagania, które muszą spełniać urzędy państw członkowskich ustanowione w krajach trzecich do celów art. 17 ust. 2 lit. b)

1. Urząd decyduje o wydaniu świadectwa rozładunku na podstawie jednego lub więcej następujących dokumentów:

   — dokumenty celne przywozowe, włącznie z wydrukami komputerowymi, jeżeli są one uznawane,

   — dokumenty z portów krajowych oraz inne dokumenty wystawione przez organ urzędowy,

   — oświadczenie kapitana lub spółki przewozowej,

   — inne formy potwierdzenia odbioru dostarczone przez importera.

2. Urząd wydaje świadectwa rozładunku w następującym brzmieniu:

   Zaświadcza się, że … (opis towarów, ilość i identyfikacja opakowań) zostały rozładowane … (miejsce rozładunku/nazwa miasta) dnia … (data rozładunku).

   Zaświadcza się ponadto, że produkt opuścił miejsce rozładunku lub że przynajmniej, według jej wiedzy, produkt nie został następnie załadowany w celu powrotnego wywozu.

   Świadectwo wydaje się na podstawie następujących dokumentów:

   (wykaz okazanych dokumentów stanowiących dla urzędu podstawę do wydania świadectwa)

   Data i miejsce podpisania, podpis i pieczątka urzędu:

3. Urząd wydający świadectwa rozładunku prowadzi rejestr i dokumentację wszystkich wydanych świadectw, w których należy odnotować, na podstawie jakiej dokumentacji dowodowej świadectwa zostały wydane.

ZAŁĄCZNIK XI

Świadectwo rozładunku określone w art. 17 ust. 2 lit. c)

1. Świadectwo rozładunku

   nr:

2. Eksporter:

3. Państwo członkowskie wywozu:

4. Kraj przeznaczenia:

5. Opis towarów i kod refundacji:

6. Ilość i identyfikacja opakowań:

6.1. Masa brutto (kg):

   Masa netto (kg):

6.2. Jednostki (w przypadku refundacji wywozowych ustalanych w przeli zeniu na jednostkę):

6.3. Identyfikacja opakowania:

   Ilość towarów luzem lub liczba i rodzaj opakowań.

   Kontenery: liczba i rodzaj.

7. Tożsamość środka(-ów) transportu:

7.1. Dokument(-y) transportowy(-e): rodzaj, liczba i data:

8. Miejsce rozładunku:

8.1. Miejsce kontroli (port, lotnisko, stacja kolejowa):

9. Data przybycia na miejsce rozładunku:

9.1. Data i godzina rozpoczęcia rozładunku:

9.2. Data i godzina zakończenia rozładunku:

10. Wyniki i metody kontroli:

10.1 Masa brutto (kg):

   Masa netto (kg):

10.2 Jednostki (w przypadku refundacji wywozowych ustalanych w przeliczeniu na jednostkę):

10.3 Identyfikacja opakowania:

   Ilość towarów luzem lub liczba i rodzaj opakowań.

   Kontenery: liczba i rodzaj.

10.4. Metody zastosowane w celu sprawdzenia masy:

10.5. Uwagi:

11. Data opuszczenia strefy portowej:

   Lub z... do...

11.1. Środek transportu:

11.2. Świadectwo niepowrotnego wywozu zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. c):

12. Inne uwagi, w stosownym wypadku włącznie z wyjaśnieniem przyczyn, dla których sprawdzenie nie zostało przeprowadzone w czasie rozładunku:

13. Świadectwo zawiera:

13.1. Nazwisko i stanowisko osoby, która sprawdziła towary:

13.2. Nazwisko, data i miejsce podpisania, podpis i pieczęć spółki nadzoru.

ZAŁĄCZNIK XII

Wykaz krajów trzecich określonych w art. 17 ust. 2 lit. d), dla których warunkiem przekazania płatności jest wywóz produktów

Algieria

Burundi

Gwinea Równikowa

Kenia

Lesotho

Malawi

Saint Lucia

Senegal

Tanzania

ZAŁĄCZNIK XIII

Wykaz centralnych organów państw członkowskich określonych w art. 22

Państwo członkowskie	Organ centralny
Bułgaria	Министерство на земеделието и храните
Belgia	Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) Belgisch Interventie- en Restitutiebureau (BIRB)
Republika Czeska	Státní zemědělský intervenční fond (SZIF)
Dania	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, FødevareErhverv
Niemcy	Bundesministerium der Finanzen — Hauptzollamt Hamburg-Jonas
Estonia	Põllumajandusministeerium
Irlandia	Department of Agriculture and Food
Grecja	Οργανισμός Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΟΠΕΚΕΠΕ)
Hiszpania	Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación-Fondo Español de Garantía Agraria (FEGA)
Francja	Commission interministérielle d'agrément (CIA) des sociétés de contrôle et de surveillance — Direction générale des douanes et droits indirects (DGDDI)
Włochy	Agenzia delle Dogane — Servizio Autonomo Interventi Settore Agricolo (SAISA)
Cypr	Οργανισμός Αγροτικών Πληρωμών (ΟΑΠ)
Łotwa	Lauku atbalsta dienests (LAD)
Litwa	Nacionalinė mokejimo agentūra prie Žemes ūkio ministerijos (NMA)
Luksemburg	Ministère de l'agriculture, de la viticulture et du développement rural
Węgry	Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal (MVH)
Malta	Internal Audit and Investigations Department (IAID)
Niderlandy	Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij
Austria	Bundesministerium für Finanzen
Polska	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Portugalia	Ministério da Agricultura, do Desenvolvimento Rural e das Pescas
Rumunia	Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale
Słowenia	Agencija Republike Slovenije za kmetijske trge in razvoj podeželja
Słowacja	Pôdohospodárska platobná agentúra (PPA)
Finlandia	Maaseutuvirasto (MAVI)
Szwecja	Statens Jordbruksverk (SJV)
Zjednoczone Królestwo	Rural Payments Agency (RPA)

ZAŁĄCZNIK XIV

Wykaz krajów trzecich i terytoriów, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. a) ppkt (i) i (ii)

Albania

Andora

Armenia

Azerbejdżan

Białoruś

Bośnia i Hercegowina

Ceuta i Melilla

Chorwacja

Gruzja

Gibraltar

Helgoland

Islandia

Liechtenstein

Była Jugosłowiańska Republika Macedonii

Maroko

Mołdawia

Czarnogóra

Norwegia

Rosja

Serbia

Szwajcaria

Turcja

Ukraina

Watykan

ZAŁĄCZNIK XV

Lista produktów, do których stosuje się art. 27 ust. 4 lit. d)

I. Produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 (zboża)

II. Produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 (ryż)

III. Produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 (cukier)

IV.

Kod CN	Wołowina/cielęcina
0102	Bydło żywe
0201	Mięso z bydła, świeże lub schłodzone
0202	Mięso z bydła, zamrożone
0206 10 95	Przepona gruba i przepona cienka, świeża lub schłodzona
0206 29 91	Przepona gruba i przepona cienka, zamrożona

V.

Kod CN	Mleko i przetwory mleczne
0402	Mleko i śmietana, zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego
0403 90 11 do 0403 90 39	Maślanka w proszku
0404 90 21 do 0404 90 89	Składniki mleka
0405	Masło i pozostałe tłuszcze oraz oleje otrzymane z mleka
0406 20	Ser tarty lub proszkowany
0406 30	Ser przetworzony (ser topiony)
0406 90 13 do 0406 90 27	Pozostałe sery
0406 90 61 do 0406 90 81	
0406 90 86 do 0406 90 88	

VI.

Kod CN	Wino
2204 29 62	Wino stołowe luzem
2204 29 64	
2204 29 65	
2204 29 71	
2204 29 72	
2204 29 75	
2204 29 83	
2204 29 84	
2204 29 94	
2204 29 98	

VII.

Kod CN	Produkty rolne wywożone w postaci towarów nieobjętych załącznikiem II do Traktatu
1901 90 91	– – – Niezawierające tłuszczu z mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % tłuszczu mleka, 5 % sacharozy (włącznie z cukrem inwertowanym) lub izoglukozy, 5 % glukozy lub skrobi, z wyłączeniem przetworów spożywczych w postaci proszku z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404
2101 12 92	– – – Przetwory na bazie ekstraktów, esencji lub koncentratów kawy
2101 20 92	– – – Przetwory na bazie ekstraktów, esencji lub koncentratów herbaty, lub maté (herbaty paragwajskiej)
3505 10 10 do 3505 10 90	Dekstryny i pozostałe skrobie modyfikowane
3809 10 10 do 3809 10 90	Środki wykańczalnicze, nośniki barwników przyśpieszające barwienie, utrwalacze barwników i inne preparaty na bazie substancji skrobiowych

ZAŁĄCZNIK XVI

Wpisy, o których mowa w art. 38 ust. 2 akapit drugi

— *w języku bułgarskim:*	Задължително влизане в продоволствен склад за пласиране на продуктите — член 37 от Регламент (ЕО) № 612/2009
— *w języku hiszpańskim:*	Depositado con entrega obligatoria para el avituallamiento — Aplicación del artículo 37 del Reglamento (CE) nº 612/2009
— *w języku czeskim:*	Uskladnění ve skladu s povinnou dodávkou určenou k zásobování – použití článku 37 nařízení (ES) č. 612/2009
— *w języku duńskim:*	Anbringelse på oplag med obligatorisk levering til proviantering — anvendelse af artikel 37 i forordning (EF) nr. 612/2009
— *w języku niemieckim:*	Einlagerung ins Vorratslager mit Lieferpflicht zur Bevorratung — Artikel 37 der Verordnung (EG) Nr. 612/2009
— *w języku estońskim:*	Ladustatud väljastamiseks üksnes pardavarudena – määruse (EÜ) nr 612/2009 artikkel 37
— *w języku greckim:*	Εναποθήκευση με υποχρεωτική παράδοση για τον ανεφοδιασμό — εφαρμογή του άρθρου 37 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 612/2009
— *w języku angielskim:*	Compulsory entry into warehouse for delivery for victualling — Article 37 of Regulation (EC) No 612/2009
— *w języku francuskim:*	Mise en entrepôt avec livraison obligatoire pour l'avitaillement — application de l'article 37, règlement (CE) nº 612/2009
— *w języku włoskim:*	Deposito con consegna obbligatoria per l'approvvigionamento — applicazione dell'articolo 37 del regolamento (CE) n. 612/2009
— *w języku łotewskim:*	Obligāta ievešana pārtikas krājumu noliktavā piegādēm – Regulas (EK) Nr. 612/2009 37. pants
— *w języku litewskim:*	Pristatyta į maisto atsargų tiekimo sandėlį, taikant Reglamento (EB) Nr. 612/2009 37 straipsnio nuostatas
— *w języku węgierskim:*	Élelmiszerraktárban élelmezési ellátmány kötelező szállítása végett történő elhelyezés – 612/2009/EK rendelet 37. cikke szerint
— *w języku maltańskim:*	Impoġġi fil-maħżen b'konsenja obbligatorja għar-razzjonar- applikazzjoni ta' l-Artikolu 37 tar-Regolament Nru 612/2009/KE
— *w języku niderlandzkim:*	Opslag in depot onder verplichting van levering voor de bevoorrading van zeeschepen of luchtvaartuigen — Toepassing van artikel 37 van Verordening (EG) nr. 612/2009
— *w języku polskim:*	Złożenie w magazynie żywności z obowiązkową dostawą — zastosowanie art. 37 rozporządzenia (WE) nr 612/2009
— *w języku portugalskim:*	Colocado em entreposto com destino obrigatório para abastecimento — aplicação do artigo 37.º do Regulamento (CE) n. º 612/2009
— *w języku rumuńskim:*	Amplasare în antrepozit obligatorie pentru livrarea de provizii alimentare – articolul 37 din Regulamentul (CE) nr. 612/2009,
— *w języku słowackim:*	Uskladnenie v sklade s povinnou dodávkou určenou na zásobovanie – uplatnenie článku 37 nariadenia (ES) č. 612/2009
— *w języku słoweńskim:*	Dano v skladišče z obvezno dobavo za oskrbo – uporaba člena 37 Uredbe (ES) št. 612/2009
— *w języku fińskim:*	Siirto varastoon sekä pakollinen toimittaminen muonitustarkoituksiin – asetuksen (EY) N:o 612/2009 37 artiklan soveltaminen
— *w języku szwedzkim:*	Placering i lager med skyldighet att leverera för proviantering – artikel 37 i förordning (EG) nr 612/2009

ZAŁĄCZNIK XVII

Wpisy, o których mowa w art. 41 ust. 5

— *w języku bułgarskim:*	Доставки на бордови провизии за платформи — Регламент (ЕО) № 612/2009
— *w języku hiszpańskim:*	Suministro para el abastecimiento de las plataformas — Reglamento (CE) nº 612/2009
— *w języku czeskim:*	Dodávka určená k zásobování plošin – nařízení (ES) č. 612/2009
— *w języku duńskim:*	Proviant til platforme — forordning (EF) nr. 612/2009
— *w języku niemieckim:*	Bevorratungslieferung für Plattformen — Verordnung (EG) Nr. 612/2009
— *w języku estońskim:*	Ladustatud väljastamiseks üksnes pardavarudena – määrus (EÜ) nr 612/2009
— *w języku greckim:*	Προμήθειες τροφοδοσίας για εξέδρες — κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 612/2009
— *w języku angielskim:*	Catering supplies for rigs — Regulation (EC) No 612/2009
— *w języku francuskim:*	Livraison pour l'avitaillement des plates-formes — règlement (CE) nº 612/2009
— *w języku włoskim:*	Provviste di bordo per piattaforma — regolamento (CE) n. 612/2009
— *w języku łotewskim:*	Nogāde ieguves urbšanas vai ekstrakcijas platformu personāla apgādei ar pārtiku – Regula (EK) Nr. 612/2009
— *w języku litewskim:*	Maisto atsargų tiekimas platformoms – Reglamentas (EB) Nr. 612/2009
— *w języku węgierskim:*	Élelmezési ellátmány szállítása fúrótornyokra – 612/2009/EK rendelet
— *w języku maltańskim:*	Konsenja għat-tqassim tal-pjattaformi — Regolament (KE) Nru 612/2009
— *w języku niderlandzkim:*	Leverantie van boordproviand aan platform — Verordening (EG) nr. 612/2009
— *w języku polskim:*	Dostawa zaopatrzenia dla platform — rozporządzenie (WE) nr 612/2009
— *w języku portugalskim:*	Fornecimentos para abastecimento de plataformas — Regulamento (CE) n.º 612/2009
— *w języku rumuńskim:*	Livrare pentru aprovizionarea cu alimente a platformelor – Regulamentul (CE) nr. 612/2009
— *w języku słowackim:*	Dodávka určená na zásobovanie plošín – Nariadenie (ES) č. 612/2009
— *w języku słoweńskim:*	Dobava za oskrbo ploščadi – Uredba (ES) št. 612/2009
— *w języku fińskim:*	Muonitustoimitukset lautoille – asetus (EY) N:o 612/2009
— *w języku szwedzkim:*	Proviant till plattformar – förordning (EG) nr 612/2009

ZAŁĄCZNIK XVIII

1. Eksporter (nazwa i dokładny adres w państwie członkowskim)	**ŚWIADECTWO DOSTAWY NA STATEK WODNY LUB POWIETRZNY W PAŃSTWIE TRZECIM**	
2. Magazyn żywności (nazwa i dokładny adres w państwie trzecim)	Uwaga: Niniejszy formularz musi być wypełniony w sposób czytelny i trwały pismem odręcznym lub maszynowyrn.	
	3. Państwo Członkowskie wywozu	
5. Nazwa statku i kraju rejestru lub numer rejestrowy samolotu		4. Kraj przeznaczenia
	6. Rodzaj, numer i data dokumentu wywozowego wydanego przez urząd celny	
7. Rodzaj i data dokumentu przewozowego		

8. Oznaczenia i numery – Numer i rodzaj opakowania – Opis towarów	9. Waga brutto (kg)	10. Ilość netto (1)

11. POTWIERDZENIE PRZEZ ORGANY CELNE KRAJU, W KTÓRYM DOKONYWANE JEST ZAOPATRZENIE W PROWIANT

Zaświadcza się, że powyższe towary
A. zostały dostarczone na pokład statku wodnego lub powietrznego wskazanego w polu nr 5 (2)
B. znajdują się w magazynie wskazanym w polu nr 2 i będą użyte wyłącznie w celu zaopatrzenia w prowiant (2)

Uwagi

Miejscowość, data :

Pieczęć i podpis organów celnych

(1) Kilogramy lub inne jednostki miary.
(2) Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK XIX

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/1999 (Dz.U. L 102 z 17.4.1999, s. 11)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1557/2000 (Dz.U. L 179 z 18.7.2000, s. 6)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 90/2001 (Dz.U. L 14 z 18.1.2001, s. 22)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2299/2001 (Dz.U. L 308 z 27.11.2001, s. 19)	Tylko art. 1
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1253/2002 (Dz.U. L 183 z 12.7.2002, s. 12)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 444/2003 (Dz.U. L 67 z 12.3.2003, s. 3)	Tylko art. 2
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2010/2003 (Dz.U. L 297 z 15.11.2003, s. 13)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 671/2004 (Dz.U. L 105 z 14.4.2004, s. 5)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1713/2006 (Dz.U. L 321 z 21.11.2006, s. 11)	Tylko art. 7
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1847/2006 (Dz.U. L 355 z 15.12.2006, s. 21)	Tylko art. 3
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1913/2006 (Dz.U. L 365 z 21.12.2006, s. 52)	Tylko art. 20
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1001/2007 (Dz.U. L 226 z 30.8.2007, s. 9)	Tylko art. 1
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 159/2008 (Dz.U. L 48 z 22.2.2008, s. 19)	Tylko art. 1
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 499/2008 (Dz.U. L 146 z 5.6.2008, s. 9)	Tylko art. 2

ZAŁĄCZNIK XX

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 800/1999	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 ust. 1 lit. a)–j)	Artykuł 2 ust. 1, lit. a)–j)
Artykuł 2 ust. 1 lit. l)–q)	Artykuł 2 ust. 1 lit. k)–p)
—	Artykuł 2 ust. 1 lit. q)
Artykuł 2 ust. 2 i 3	Artykuł 2 ust. 2 i 3
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4	Artykuł 4
Artykuł 5 ust. 1–6	Artykuł 5 ust. 1–6
Artykuł 5 ust. 7 akapit pierwszy	Artykuł 5 ust. 7 akapit pierwszy
Artykuł 5 ust. 7 akapit drugi zdanie wprowadzające	Artykuł 5 ust. 7 akapit drugi zdanie wprowadzające
Artykuł 5 ust. 7 akapit drugi tiret pierwsze	Artykuł 5 ust. 7 akapit drugi lit. a)
Artykuł 5 ust. 7, akapit drugi tiret drugie	Artykuł 5 ust. 7 akapit drugi lit. b)
Artykuł 5 ust. 7 akapity trzeci, czwarty i piąty	Artykuł 5 ust. 7 akapity trzeci, czwarty i piąty
Artykuł 5 ust. 8	Artykuł 5 ust. 8
Artykuły 6, 7 i 8	Artykuły 6, 7 i 8
Artykuł 8a	Artykuł 9
Artykuł 9 ust. 1 zdanie wprowadzające	Artykuł 10 ust. 1 zdanie wprowadzające
Artykuł 9 ust. 1 lit. a)	—
—	Artykuł 10 ust. 1 lit. a)
Artykuł 9 ust. 1 lit. b), c) oraz d)	Artykuł 10 ust. 1 lit. b), c) oraz d)
Artykuł 9 ust. 2 zdanie wprowadzające	Artykuł 10 ust. 2 zdanie wprowadzające
Artykuł 9 ust. 2 lit. a)	—
—	Artykuł 10 ust. 2 lit. a)
Artykuł 9 ust. 2 lit. b)	Artykuł 10 ust. 2 lit. b)
Artykuł 9 ust. 3	Artykuł 10 ust. 3
Artykuł 10	Artykuł 11
Artykuł 11	Artykuł 12
Artykuł 12	Artykuł 13
Artykuł 13	Artykuł 14
Artykuł 14 ust. 1	Artykuł 15
Artykuł 15	Artykuł 16
Artykuł 16	Artykuł 17
Artykuł 16*a*	Artykuł 18
Artykuł 16b	Artykuł 19
Artykuł 16c	Artykuł 20
Artykuł 16d	Artykuł 21
Artykuł 16e	Artykuł 22
Artykuł 16f	Artykuł 23
Artykuł 17	Artykuł 24
Artykuł 18	Artykuł 25

Rozporządzenie (WE) nr 800/1999	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 19	Artykuł 26
Artykuł 20 ust. 1 i 2	Artykuł 27 ust. 1 i 2
Artykuł 20 ust. 3 zdanie wprowadzające	Artykuł 27, ust. 3 zdanie wprowadzające
Artykuł 20 ust. 3 tiret pierwsze	Artykuł 27 ust. 3 lit. a)
Artykuł 20 ust. 3 tiret drugie	Artykuł 27 ust. 3 lit. b)
Artykuł 20 ust. 4	Artykuł 27 ust. 4
Artykuł 21	Artykuł 28
Artykuł 22	Artykuł 29
Artykuł 23	Artykuł 30
Artykuł 24	Artykuł 31
Artykuł 25	Artykuł 32
Artykuł 36	Artykuł 33
Artykuł 37	Artykuł 34
Artykuł 38	Artykuł 35
Artykuł 39	Artykuł 36
Artykuł 40 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	Artykuł 37 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
Artykuł 40 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze	Artykuł 37 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)
Artykuł 40 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie	Artykuł 37 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)
Artykuł 40 ust. 1 akapit pierwszy tiret trzecie	Artykuł 37 ust. 1 akapit pierwszy lit. c)
Artykuł 40 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 37 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 40 ust. 2 i 3	Artykuł 37 ust. 2 i 3
Artykuł 41	Artykuł 38
Artykuł 42 ust. 1	Artykuł 39 ust. 1
Artykuł 42 ust. 2 akapit pierwszy	Artykuł 39 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 42 ust. 2 akapit drugi zdanie wprowadzające	Artykuł 39 ust. 2 akapit drugi zdanie wprowadzające
Artykuł 42 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze	Artykuł 39 ust. 2 akapit drugi lit. a)
Artykuł 42 ust. 2 akapit drugi tiret drugie	Artykuł 39 ust. 2 akapit drugi lit. b)
Artykuł 42 ust. 3 i 4	Artykuł 39 ust. 3 i 4
Artykuł 43	Artykuł 40
Artykuł 44 ust. 1 i 2	Artykuł 41 ust. 1 i 2
Artykuł 44 ust. 3 akapit pierwszy i drugi	Artykuł 41 ust. 3 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 44 ust. 3 akapit trzeci zdanie wprowadzające	Artykuł 41 ust. 3 akapit trzeci zdanie wprowadzające
Artykuł 44 ust. 3 akapit trzeci tiret pierwsze	Artykuł 41 ust. 3 akapit trzeci lit. a)
Artykuł 44 ust. 3 akapit trzeci tiret drugie	Artykuł 41 ust. 3 akapit trzeci lit. b)
Artykuł 44 ust. 3 akapit trzeci tiret trzecie	Artykuł 41 ust. 3 akapit trzeci lit. c)
Artykuł 44 ust. 4–7	Artykuł 41 ust. 4–7
Artykuł 45 ust. 1 i 2	Artykuł 42 ust. 1 i 2
Artykuł 45 ust. 3 zdanie wprowadzające	Artykuł 42 ust. 4 zdanie wprowadzające
Artykuł 45 ust. 3 lit. a) akapit pierwszy i drugi	Artykuł 42 ust. 4 lit. a) akapit pierwszy i drugi
Artykuł 45 ust. 3 lit. a) akapit trzeci	Artykuł 42 ust. 3
Artykuł 45 ust. 3 lit. b), c) i d)	Artykuł 42 ust. 4 lit. b), c) i d)
Artykuł 45 ust. 4–7	Artykuł 42 ust. 5–8
Artykuł 46	Artykuł 43
Artykuł 47	Artykuł 44

Rozporządzenie (WE) nr 800/1999	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 48	Artykuł 45
Artykuł 49	Artykuł 46
Artykuł 50 ust. 1 i 2	Artykuł 47 ust. 1 i 2
Artykuł 50 ust. 3 akapit pierwszy zdanie wprowadzające tiret pierwsze i drugie	Artykuł 47 ust. 3 akapit pierwszy
Artykuł 50 ust. 3 akapit drugi, trzeci i czwarty	Artykuł 47 ust. 3 akapit drugi, trzeci i czwarty
Artykuł 50 ust. 4, 5 i 6	Artykuł 47 ust. 4, 5 i 6
Artykuł 51 ust. 1	Artykuł 48 ust. 1
Artykuł 51 ust. 1a	Artykuł 48 ust. 2
Artykuł 51 ust. 2–11	Artykuł 48 ust. 3–12
Artykuł 52	Artykuł 49
Artykuł 53	Artykuł 50
Artykuł 54	—
—	Artykuł 51
Artykuł 55 akapit pierwszy	Artykuł 52
Artykuł 55 akapit drugi i trzeci	—
Załącznik I	—
Załącznik Ia	Załącznik V
Załącznik Ib	Załącznik VI
Załącznik Ic	Załącznik VII
Załącznik II	Załącznik XII
Załącznik IIa	Załącznik XVI
Załącznik IIb	Załącznik XVII
Załącznik III	Załącznik XVIII
Załącznik IV	Załącznik XIV
Załącznik V	Załącznik XV
Załącznik VI	Załącznik VIII
Załącznik VII	Załącznik IX
Załącznik VIII	Załącznik X
Załącznik IX	Załącznik XI
Załącznik X	Załącznik XIII
Załącznik XI	Załącznik I
Załącznik XII	Załącznik III
Załącznik XIII	Załącznik II
Załącznik XIV	Załącznik IV
—	Załącznik XIX
—	Załącznik XX